

**Председнику
Међународног кривичног суда за бившу Југославију**

Председник МКСЈ: судија Патрик Робинсон

Секретар: Џон Хокинг

Датум: 19. октобар 2011. године

Поднесак број 480.

**Т У Ж И Л А Ц
против
ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА**

**ЗАХТЕВ ПРЕДСЕДНИКУ МКСЈ ДА СПРЕЧИ УКИДАЊЕ
ПРИВИЛЕГОВАНЕ КОМУНИКАЦИЈЕ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВУ ШЕШЕЉУ
И ОСИГУРА ЊЕГОВО ПРАВО НА ПРАВИЧНО СУЂЕЊЕ**

Тужилаштво:

Matias Marcussen, Lisa Biersay, Divya Prasad

Оптужени:

Проф. др Војислав Шешелъ

Стручни тим који помаже одбрану:

Зоран Красић

Гордана Поп-Лазић

Драган Тодоровић

Вјерица Радета

Љиљана Михајловић

Весна Марић

Филип Стојановић

Момир Марковић

Немања Шаровић

Борис Алексић

Александар Мартиновић

Наташа Јовановић

Мирко Благојевић

Петар Јојић

Весна Зобеница

Елена Божић-Талијан

Јадранко Вуковић

Огњен Михајловић

Марина Томан

Дејан Мирковић

Мирољуб Игњатовић

УВОД

1. Овим поднеском проф. др Војислав Шешељ унапред тражи и одобрење за прекорачење броја речи у односу на ограничење које је прописано Упутством о дужини поднесака и захтева. Оправдани разлози се налазе у самом тексту поднеска, а односе се на заштиту основних права др Шешеља која су гарантована чланом 21. Статута и другим прописима МКСЈ, као и бројним међународним стандардима.
2. Дана 14. октобра 2011. године проф. др Војислав Шешељ је примио допис Џејми Кемпбел (у даљем тексту: Допис) следеће садржине: „У име секретара Суда обраћам вам се у вези с могућом злоупотребом могућности за привилеговану комуникацију коју су вама и вашим правним саветницима одобрена у притворској јединици Уједињених нација. Према информацијама којима располажем постоје основе за сумњу да су могућности за комуникацију са правним сарадницима које су вам одобрене можда злоупотребљене за обелодањивање поверљивих информација. Конкретно, на вашем веб сајту www.vseselj.com доступне су четири књиге и пет судских поднесака у којима објављујете поверљиве информације у вези са заштићеним сведоцима. То упркос ранијој осуди за непоштовање суда, налозима за уклањање поверљивих материјала и даљим поступцима који су против вас покренути због непоштовања суда. Штавише, уместо да поступите по налозима за уклањање поверљивог материјала са веб сајта, на њему се и даље објављују материјали који подлежу заштитним мерама. Поред тога, изгледа да сте одлучни у намери да поверљиве документа Међународног суда задржите на свом веб сајту, упркос свим настојањима да они буду уклоњени. С тим у вези, Секретаријат има у виду да ви имате искључиву власт над садржајем тог веб сајта. Ваш син Никола Шешељ, који је раније био овлашћени представник веб сајта, изјавио је Међународном суду да искључиви

власник веб сајта, ради се о вама, мења шифрарник, тако да без његовог налога је немогуће да се било шта уклони. Најзад, имамо у виду вашу недавну недвосмислену изјаву да планирате друге случајеве непоштовања суда, што доказује вашу намеру да наставите с понашањем које представља непоштовање суда. Као што вам је познато, ваше непривилеговане комуникације редовно се надзиру у складу са уобичајеном затворском праксом. У оквиру те праксе није откривено ни једно ваше упутство за објављивање поверљивих информација на веб сајту, али сте ви у више наврата изјавили да сами одлучујете о томе шта ће бити објављено на вашем веб сајту и шта ће са њега бити уклоњено. Поред тога, према најновијим информацијама ви сте сада службено регистровани представник веб сајта. Поред тога, ваш правни саветник, господин Алексић, који с вама може да комуницира без надзора, главни уредник једне од књига које садрже поверљив материјал а доступне су на веб сајту. Најзад, подсећам на историјат сличних злоупотреба. Најзад, подсећам на историјат сличних злоупотреба могућности привилеговане комуникације које сте раније починили и чињеницу да сте их отворено признали. Свеукупне информације којима располажем, пружају основа за сумњу да сте у могућности привилеговане комуникације у ПЈ УН можда злоупотребили у сврху објављивања поверљивих информација на веб сајту. На основу правила 65Б Правилника о притвору, секретар може донети одлуку да се комуникације које би иначе биле привилеговане надзиру, уколико сматра да постоји основана сумња да се та привилегија злоупотребљава у настојању да се утиче на сведоке или да се они застраше, или омета провођење правде. Пре него што секретар донесе одлуку о томе да ли су услови из правила 65Б за надзор над вашим комуникацијама испуњени, позивам вас да се изјасните о горе наведеном, а конкретно да ли сте могућности за комуникацију које су вам одобрене у сврху припремања одбране користили за давање упутстава у вези с вашим веб сајтом и његовим садржајем. Молим вас да своје евентуалне

коментаре доставите што је пре могуће, али у сваком случају најкасније до 19. октобра.“

3. Горе наведеним претњама секретаријат Међународног кривичног суда за бившу Југославију (у даљем тексту: МКСЈ) има намеру да додатно отежа одбрану проф. др Војислава Шешеља, пролонгира његов процес, помогне тужилаштву, наруши принцип једнакости оружја, прекрши право на правично суђење и угрози друга основна права др Шешеља која гарантује члан 21. Статута и важећи прописи МКСЈ, као и бројни међународни стандарди. Више од тога најновији допис Џејми Кемпбел сведочи о томе да секретаријат наставља свој мали рат против др Шешеља.
4. У Правилу 19. Правилника о поступку и доказима (у даљем тексту: Правилник) наводе се дужности председника МКСЈ: (А) Председник председава свим пленарним седницама Суда. Председник координира рад судских већа и надзире рад Секретаријата, те врши све друге функције које су му поверене Статутом и Правилником.
5. На овај начин успостављена је обавеза председника МКСЈ да надзире рад секретаријата. Што значи да он мора да спречи кршење основних права притвореника у Притворској јединици МКСЈ које спроводи секретаријат. У овом конкретном случају обавеза председника МКСЈ је да спречи противправно деловање секретаријата који поново угрожава основна права проф. др Војислава Шешеља гарантована Статутом, Правилником и другим документима МКСЈ као и одговарајућим међународним стандардима. Председник МКСЈ је у обавези да осигура право др Шешеља на привилеговану комуникацију и осигура његово право на правично суђење. Уколико то не учини одбрана проф. др Војислава Шешеља ће бити озбиљно угрожена, а тужилаштво може додатно да искористи његов неравноправни положај како би остварило незакониту предност у односу на оптуженог, који већ сада има на располагању неупоредиво мање ресурса од тужилаца. Подсећам вас да је др Шешел током 2006. године штрајковао глађу 28 дана и био спреман да умре у борби за своја основна права. На крају су његови захтеви прихваћени што је био још један

показатељ да је био у праву. Као правни саветник проф. др Војислава Шешеља овом приликом вас молим да не дозволите секретаријату чији рад надзирете, да кршећи основна права председника Српске радикалне странке можда доведе до новог штрајка глађу. Скрећем вам пажњу да др Шешељ већ шесту годину има озбиљних здравствених проблема који су се појавили док је био у притвору, као и на чињеницу да је он већ девету годину у Притворској јединици а да је тек окончан први део првостепеног поступка. Подсећам вас и на судбину великог броја Срба чији је живот окончан у Притворској јединици МКСЈ у Хагу, или веома брзо након њиховог изласке из ње.

ЧИЊЕНИЧНО ПРАВНИ КОНТЕКСТ

6. У свом Допису Џејми Кемпбел се позива на Правило 65Б Правилника о притвору особа које чекају суђење или жалбени поступак пред Међународним судом или су из неког другог разлога притворене по овлашћењу овог суда (у даљем тексту: Правилник о притвору) које у целини гласи:
- (А) Сваки притвореник има право да у потпуности и без ограничења комуницира са својим браниоцем, по потреби уз помоћ преводиоца.
- (Б) Сва таква комуникација сматра се привилегованом, осим у случају кад секретар сматра да постоји основана сумња да се та привилегија злоупотребљава у настојању да се:
- i. организује бег;
 - ii. утиче на сведоке или да се они застраше;
 - iii. омета провођење правде; или
 - iv. на други начин угрози безбедност и сигурност у Притворској јединици.
- Пре него што започне такав надзор комуникација, секретар мора обавестити притвореника и његовог браниоца о разлозима за надзор. Притвореник може у сваком тренутку затражити од председника да поништи било коју одлуку секретара донесену у складу с овим правилом.

Овај члан не може да се примени на др Шешеља јер он никад није злоупотребљавао привилеговану комуникацију. Она је увек била искључиво посвећена његовој одбрани. Наравно да је сваком јасно да никад није покушавао да “организује бег, утиче на сведоке или их застрашује, омета правду или на други начин угрози безбедност или сигурност у Притворској јединици.” Питања која се тичу правног саветника Бориса Алексића већ се разматрају у дисциплинском поступку који се води против њега због јавно изнетих ставова о здрављу др Шешеља. Наведени дисциплински поступак може да доведе и до укидања привилегована комуникације (искључиво) Алексићу, али он ни у једном случају не може да ограничи право на привилеговане разговоре које припада проф. др Војиславу Шешељу.

7. Са друге стране постоји велики број оверених изјава у надлежном суду да су представници тужилаштва вршили притисак на сведоке да лажно оптужују проф. др Војислава Шешеља. Међутим истрага против тужилаштва се оставља по страни или одуговлачи док је у случају др Шешеља довољна само претпоставка да би секретаријат покренуо поступак за укидање привилеговане комуникације и изоловао га. Представници секретаријата немају никакав доказ да је др Шешељ злоупотребљавао привилеговану комуникацију, али на основу чињенице да не злоупотребљава “непривилеговану” комуникацију они закључују да је лидер радикала вероватно крив! Уместо да га похвале и награде јер у свакодневним разговорима и поред тога што је већ девету годину у притвору, никад није открио ни један поверљив податак они желе да га казне. Има ли ту логике? Оверене изјаве сведока у којима они наводе да им је тужилаштво упућивало претње, нудило мито и сл. да би лажно сведочили против др Шешеља нису довољне да би се покренуо поступак за непоштовање суда или други дисциплински поступак против тужилаца, али је према секретаријату у случају председника Српске радикалне странке закључак да он не злоупотребљава свакодневну (непривилеговану) комуникацију, довољан да би му укинули

привилеговане контакте са свим правним саветницима и руководиоцем предмета! Писма попут овог које је упутила Џејми Кемпбел показују очигледну збуњеност секретаријата МКСЈ. Изгледа да тужилаштво које је потпуно подбацило приликом извођења доказа више не зна шта да ради па покушава преко секретаријата да напаости проф. др Војиславу Шешељу. На тајне и јавне везе између тужилаштва и секретаријата и њиховим заједничким акцијама у МКСЈ на штету оптужених, осврнућемо се касније.

8. Поставља се такође питање да ли секретаријат у обсервацији притвореника користи и услуге западних обавештајних служби јер како ћемо видети касније према тврдњама високих представника тужилаштва, америчка обавештајна служба је организовала рад тужилаштва и заједно са британском обавештајном службом делује кроз различите органе МКСЈ.
9. Овом приликом истичемо да секретаријат МКСЈ чини све што је у његовој моћи да спречи успешну одбрану др Шешеља. На овом месту је битно ради стицања потпуне слике, да се позабавимо досадашњим радом секретаријата јер ће нам те чињенице указати на то да је овај орган МКСЈ пристрасан и непријатељски настројен према др Шешељу. Такође постоје јасни докази који сведоче о томе да секретаријат дискриминише председника Српске радикалне странке. Обавеза председника МКСЈ као надзорног органа је да спречи такво понашање. У овом предмету секретаријат је већ елиминисао из предмета главног правног саветника Зорана Красића и води дисциплински поступак против друге двојице правних саветника мр Дејана Мирковића и Бориса Алексића. Поред тога секретаријат не дозвољава да се руководиоцу предмета изабраном од стране проф. др Војислава Шешеља, Немањи Шаровићу омогући привилегована комуникација у главном предмету.
10. У предмету бр. ИТ-03-67-Р77.3-Т против др Шешеља, дана 6. јуна 2011. године сведочио је заштићени сведок ДС-1. У делу испитивања проф. др Војислав Шешељ је прочитао извештај о медицинским интервенцијама и

нези које је овај сведок имао док је тужилаштво рачунало на њега.¹ Чак су га више пута водили на акупунктуру.² ДС-1 је тог дана потврдио да би Слободан Милошевић вероватно био жив да је имао само 10 одсто здравствене неге коју је он добио у Хагу.³ Сведок потврђује да је имао здравствену негу док је тужилаштво рачунало на њега.⁴ Исто тако, овај сведок је изјавио да је оног тренутка када је одбио да сведочи против др Шешеља почео да добија само претње.⁵ Подсетимо се да је за лечење надлежан пре свега секретаријат.

11. Све ово значи да они који сарађују са тужилаштвом имају привилегије док се онима који му сеprotиве крше основна људска права. Проблем је што у ове „привилегије“ улазе право на живот и право на лечење. Уместо да се због лоше здравствене неге проф. др Војислава Шешеља покрене поступак против надлежних у секретаријату и Притворској јединици УН, прогањају се др Шешеља и његови превни саветници. Најпре је из поступка елиминисан главни прави саветник Зоран Красић, да би 2010. године био покренут дисциплински поступак против Бориса Алексића и коначно 2011. године против Дејана Мирковића. Овакви поступци Секретаријата имају за циљ да доведу до укидања привилеговане комуникације проф. др Војиславу Шешељу и отежавају његову одбрану. Допис Џејми Кемпбел је још један доказ да је прави циљ оваквих активности укидање привилеговане комуникације др Шешељу и његова изолација.
12. За разлику од ДС-1 третман проф. Др Војислава Шешеља је потпуно другачији. Здравствено стање др Шешеља је било толико лоше да је он без свог пристанка 2010. године хитно одведен у болницу на електроконверзију. Ова метода је међутим била неуспешна. Професор Здравко Мијаиловић који је прегледао др Шешеља 2009. године у свом

¹ Види Транскрипт у Предмету ИТ-03-67-Р77.3-Т од 06. јуна 2011.; http://www.icty.org/x/cases/contempt_seselj2/trans/en/110606ED.htm

² Исто, стр. 173 и 174.

³ Исто, стр. 177.

⁴ Исто.

⁵ Исто.

извештају наводи да он у МКСЈ прима терапију која укључује лекове који могу да изазову аритмије.⁶ Никог у Секретаријату та чињеница није занимала па је проф. др Војислав Шешел 2010. године добио интензивне и јаке аритмије које има у дужем периоду.

13. Однос секретаријата МКСЈ према проф. др Војиславу Шешелу најбоље се види по питању његове здравствене неге која је била катастрофално лоша. За разлику од сведока ДС-1 др Шешел није био у милости секретаријата и тужилаштва па му је често ускраћивана медицинска нега или је она примењивана са великим закашњењем.
14. Међутим, ништа боље нису прошли ни други Срби које су тужилаштво и секретаријат узели “на зуб”. Сами притвореници су у више наврата указали на то да су лоша здравствена нега и неадекватно лечење довели до смрти притворених Срба. Притвореник Душко Тадић⁷ који је водио дневник о дешавањима у Притворској јединици УН у Хагу написао је следеће о ужасној судбини свог затворског друга др Милана Ковачевића: „Управа затвора у Схевенингену имала је тачне податке о томе какви здравствени проблеми муче др Ковачевића. Али, она се на то није много обазирала. У првом плану било је суђење. Лечење оптужених остављала је за неке друге дане. Био је август 1998. Поноћ је већ прошла кад сам устао из штафелаја у мојој ћелији. Опрао сам четкице са којима сам сликао, затим отишао у купатило и дуго се туширао. Онда сам легао у кревет и таман када ме је ухватио први сан, до мене је допро нечији пригушени јецај. У затвору човек, хтео не хтео, изоштри слух. Јецаји су постајали све гласнији и ја сам устао из кревета, прислонио уво на врата моје ћелије, покушавајући да одгонетнем одакле долази све јаче јаукање. Пошто су ћелије с моје десне стране биле празне, јасно ми је било да јецаји могу да стижу само са леве стране где је била и ћелија др Ковачевића. Помислио сам да је баш он пао у кризу, што се иначе у затворима врло често дешава.

⁶ Види: Registry submission pursuant to Rule 33(B) regarding the trial chamber's order on medical reports, 21.10.2009.; Annexes (ENG + BCS) to Registry submission pursuant to Rule 33(B) regarding the trial chamber's order on medical reports, 21.10.2009.

⁷ [Тадић \(ИТ-94-1\)](http://www.icty.org/x/cases/tadic/cis/en/cis_tadic_en.pdf), http://www.icty.org/x/cases/tadic/cis/en/cis_tadic_en.pdf

Очекивао сам да ће неко од стражара интервенисати, и да ће остатак ноћи на нашем спрату протећи у тишини. Али, није било тако. Јауци су постајали све учесталији и јачи. Сад се јасно чуло како неко рида и стење. Усходао сам се. Ишао од зида до зида ћелије, одлазио у кревет покушавајући да заспим, али није ишло. Плач је постајао све јачи и болнији. Онда сам притиснуо алармно дугме које се налазило у свакој ћелији. Нико се није одазвао. Поново сам притиснуо и опет ништа. Само се угасила контролна лампица која је до тада горела. Био сам сигуран да су и други затвореници на првом спрату реаговали као и ја. Због тога су нас, после краћег времена, све искључили.“⁸ Душко Тадић истиче и следеће: „Др Ковачевић је желео да се одмори и ми смо сви отишли у заједничку просторију. Није много прошло а њему је опет позлило. Отрчали смо до његове ћелије. Стављали смо му хладне облоге на главу, масирали груди. Био је ту и хрватски генерал Блашкић. Он је Ковачевићу давао уметно дисање. Звали смо стражаре и добили одговор да ће доктор ускоро стићи. Др Ковачевић је лежао непокретан. На левој страни његових груди појавио се тамноплави круг. Ковачевић је био мртав. Неколико минута касније стигао је лекар опште праксе и констатовао смрт. Рекао сам доктору: 'Ковачевић је умирао целе ноћи. Зашто га нисте одвели у болницу?'. 'Није било потребе, казао је лекар, он је имао напад бубрега. Дао сам ињекцију и он се смирио.' На захтев затвореника тело др Ковачевића постављено је испред његове ћелије и сви смо прошли поред њега одајући му тако последњу почаст. Десетак дана касније, након обдукције, званични представници Хашког суда издали су следеће саопштење: 'Др Милан Ковачевић је, одмах после доласка у Притворску јединицу УН, у својој ћелији доживео два мождана удара. Био је срчани болесник, а имао је и друге здравствене проблеме. Смрт је наступила услед пуцање главне артерије у пределу стомака због чега је искрварио и умро.’”⁹ Притвореник Притворске јединице УН у Хагу Душко Тадић на

⁸ Новости, Стража глува на јауке, 23. јул 2009. године

⁹ Исто.

сличан начин описује страдање и смрт Славка Докмановића.¹⁰ Председник МКСЈ који обавља надзорну функцију над радом секретаријата не може да остане нем на ове чињенице.

15. Проф. др Момчило Бабић који је боравио у МКСЈ 2006. године је након посете истакао да је медицинска нега у Притворској јединици у Хагу катастрофална и да тамо бригу о затвореницима воде две медицинске сестре и један лекар опште праксе.¹¹
16. До данас је осам Срба страдало у МКСЈ или веома брзо након отпуштања из Притворске јединице.¹² Према подацима Владе Републике Србије укупно 14 Срба који су били на потерницама МКСЈ изгубило је живот. Ђорђе Ђукић је пуштен из притвора 24. априла 1996. због лошег здравственог стања, да би од карцинома у поодмаклој фази умро непуних месец дана после пуштања; Славко Докмановић је починио самоубиство 29. јуна 1998. године; Милан Ковачевић је преминуо 1. августа исте године; Слободан Милошевић је након неадекватног лечења и након што је МКСЈ одбио његову молбу за лечење у Русији преминуо 11. марта 2006. године; Момир Талић је преминуо док је био на привременој слободи; осуђени Милан Бабић се под недовољно познатим околностима убио у Притворској јединици у Хагу; док је Мирослав Дероњић умро од рака плућа у затвору у Шведској, где је био на издржавању казне. Међутим, овим се списак не завршава.
17. Када је у питању др Војислав Шешељ, он је у притвору већ девету годину, а тужилаштво је тек недавно завршило са извођењем доказа! Подсећања ради, према члану 20, став 1. Статута МКСЈ: „Претресна већа морају осигурати да суђење буде правично и експедитивно, те да се поступак води у складу с правилима о поступку и доказима, уз пуно поштовање права оптуженог и дужну бригу о заштити жртава и сведока.”. Међутим, у предмету против професора Шешеља очигледна је неспремност тужилаштва и њихово одуговлачење. Када је у питању

¹⁰ Новости, Смрт пре пресуде, 22. јул 2009. године.

¹¹ Дневни лист Press, Драматично: Хаг убија генерала Лазаревића, 19. мај 2009. године.

¹² Исто.

здравствена нега проф. др Шешеља, подсећамо вас још једном да је 16. октобра 2009. године др Здравко Мијаиловић, који је изабран од стране МКСЈ, у свом извештају навео да поједини лекови који су преписани др Шешељу могу да изазову аритмије које слабе срце и могу да доведу до тешких последица по здравље, па и до смрти пацијента.¹³ Међутим, иако је тај податак био познат затворским лекарима, они нису променили терапију у том делу. Нпр. и током 2010. године др Шешељу је од стране затворских лекара био преписан лек „Вентолин“ који изазива аритмије¹⁴.

18. Уколико неко лице годину дана од затворски доктора добија лекове за које је познато да изазивају аритмије које могу да доведу и до смрти, и уколико је лекарима познато или им је морало бити познато да одређени лекови могу да доведу до таквих последица, онда се овде у најмању руку ради о неадекватној медицинској нези и погрешној терапији која угрожава живот пацијента.
19. Привилегована комуникација је правним саветницима помогла у борби за живот др Шешеља. Због погоршања здравственог стања др Шешеља још 16. септембра 2010. године Тим за одбрану је упутио писмо председавајућем судији Жан – Клод Антонетију у којем га обавештава о озбиљности настале ситуације. Као прилог председавајућем судији је прослеђен и најновији медицински извештај српских лекара о стању проф. др Војислава Шешеља који је био доступан. У писму се наводи и следеће: „Здравствено стање проф. др Војислава Шешеља се погоршало. Наиме, **преко привилеговане комуникације** телефонским путем 12. септембра 2010. године сазнао сам (правни саветник Борис Алексић) да др Шешељ и поред лекова које према упутствима затворских лекара узима има проблема са тахикардијом, аритмијом и крвним притиском. Желим да Вас информишем да сам – забринут за његово здравље – самоиницијативно контактирао угледне лекаре у Србији које сам упознао с подацима мени познатим о здравственом стању професора Шешеља.

¹³ “Шешељ Војислав Кардиолошка евалуација“ др Здравко М. Мијаиловић, 16. октобар 2009. године, стр 12.

¹⁴ <http://www.drugs.com/ventolin.html>

Сматрао сам да је хитност веома важна јер тахикардија, аритмија и крвни притисак могу да доведу до озбиљних последица по здравље. Исто тако, др Шешељу је пре извесног времена ускраћена неопходна стоматолошка интервенција уз одређене изговоре. Подсећам Вас да је према мишљењу стручњака неадекватно лечење бившег председника Србије и Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића имало трагичне последице. Како је у јавности објављено, МКСЈ настоји да уштеди новац који му је одобрен за рад. Али поставља се питање да ли мора да се штеди на лечењу? Буџет МКСЈ за период 2010–2011. година износи 301,895,900 америчких долара.¹⁵ Притом, најмање 33 државе у свету, Европска унија и 10 невладиних организација, међу којима су Карнегијева и Рокфелерова фондација, као и Соросев фонд чији је оснивач потписао петицију за агресију на Србију, додатно финансирају МКСЈ.¹⁶ Наравно, највећи део ових средстава је намењен тужилаштву, али право на живот је свакако важније од путних трошкова. Уосталом, оно је, као што знате, гарантовано чланом 3. Опште декларације о људским правима Генералне скупштине ОУН, чланом 2. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода Савета Европе, као и чланом 6. Међународног пакта о грађанским и политичким правима. Поред тога, знам да је Претресно веће III, којим Ви председавате, већ затражило да проф. др Војислав Шешељ буде прегледан од стране лекара специјалиста, међутим сматрам да извештај угледних српских лекара може да буде само од помоћи. Као прилог Вам шаљем мишљење српских лекара о тренутном здравственом стању проф. др Војислава Шешеља.“

20. Проф. др Војислав Шешељ је више пута истакао да информације о његовом здрављу не могу да буду тајне. То је потврдио и судија Антонети.¹⁷ Постоји много чињеница које говоре у прилог томе да се непотребно одуговлачи са лечењем др Шешеља. Или прецизније да секретаријат одуговлачи са адекватним лечењем. Невероватно је да

¹⁵ <http://www.icty.org/sid/325>

¹⁶ <http://www.icty.org/sections/AbouttheICTY/SupportandDonations>

¹⁷ Транскрипт ИТ-03-67-Т од 02. новембра 2010. године, стр. 16429, ред 10 – 13.

Претресно веће III изда поверљив налог 30. јула 2010. године којим налаже медицинску експертизу др Војислава Шешеља, а да секретаријат МКСЈ и надлежне службе изврше налог тек у октобру! То се није дешавало сведоку ДС-1 кога су редовно водили чак и на акупунктуру.

21. Колико се у међувремену погоршало здравствено стање др Шешеља сведочи и чињеница да је због интензивних аритмија хитно одведен 17. септембра 2010. године у болницу где је над њим извршена инвазивна метода – електроконверзија (електрошокови) док је био у општој анестезији. Ова метода је примењена без његове сагласности! Електроконверзија није била успешна. Електрошокови слабе срчани мишић и могу да доведу до стварања тромба, мозданог или срчаног удара. Да је налог Претресног већа III на челу са судијом Жан – Клод Антонетијем извршен на време можда не би било потребе за електроконверзијом? Секретаријат и надлежне службе које нису на време извршиле налог Претресног већа III очигледно носе одговорност за погоршање здравља др Војислава Шешеља. Да ли председник МКСЈ који по правилима Међународног суда надзире рад ових органа увиђа ту чињеницу?
22. Није нам познато да у Европској унији, развијеним земљама, па чак и сиромашним земљама пацијенти са озбиљним срчаним проблемима чекају скоро три месеца на потребни преглед. Да ствар буде још гора, касније ћемо видети да је због неприхватљивог понашања секретаријата др Шешељ на један други преглед чекао више од пет (5) месеци! Са друге стране сведок ДС-1 је сваке недеље вођен код разних лекара у Холандији. То је због тога што је тада на његове услуге рачунало тужилаштво.
23. Невероватно звучи податак да до данас после толико година, затворски лекари нису утврдили узрок/узроке болести др Шешеља. Подсећања ради, професор Војислав Шешељ се још пре шест година пожалио на проблеме у раду срца. Тужилаштво и секретаријат су на различите начине свих ових година покушали да елиминирају др Шешеља из процеса као свог највећег противника. Тужилаштво је четврти дан по добровољном доласку лидера

радикала у МКСЈ затражило да му се наметне адвокат. Знали су да је њега много лакше осудити уз сарадњу наметнутог браниоца. Међутим проф. др Војислав Шешељ се штрајкујући глађу 28 дана изборио за право да се сам брани и доказао свима да је био у праву. Због тога је навукао на себе мржњу тужилаштва и секретаријата тј. англоамеричког лобија у МКСЈ који према Флоренс Артман помажу америчка и британска обавештајна служба. Поред тога на иницијативу др Шешеља покренута је истрага против представника тужилаштва због притисака на сведоке, и иницирана је истрага о смртним случајевима притворених Срба. Ово последње се односи на писмо које је судија Жан-Клод Антонети проследио председнику МКСЈ, а на које овај није ни одговорио.

24. МКСЈ и његови службеници нису изнад међународног права и стандарда. Напротив, они морају потпуно да поштују правне норме и стандарде. Међутим у пракси неки високи представници секретаријата и тужилаштва делају као да су изнад закона. Као што вам је познато сва притворена лица према важећим међународним стандардима имају право на доступност лекару и лекарски преглед, а када је потребно и медицинску негу.¹⁸ С тим у вези, Комитет за људска права (установљен на основу Међународног пакта о грађанским и политичким правима – УН 1966.) сматра да заштита притвореника захтева да се свакој притвореној особи у најкраћем могућем року омогући редовно коришћење лекарских услуга.¹⁹ Лекар треба да прими свакога што је пре могуће након притварања. После тога, **медицинска нега и лечење биће обезбеђени кад год је потребно.**²⁰ Према члану 6. Кодекса понашања лица одговорних за примену закона „Службена лица су одговорна за заштиту људи који су под њиховим надзором.“ Правило 25 Стандардних минималних правила²¹ и Правило 30

¹⁸ Принцип 24. Скупа принципа за заштиту свих особа које су притворене или затворене УН (1988); Правило 24 Стандардна минимална правила о поступању са затвореницима УН (1955), Правило 29. Европска затворска правила (Савет министара Европе 1973, ревидирано 1987.)

¹⁹ Општи коментар 20. пара 11 Комитета за људска права

²⁰ Правило 24 Стандардна минимална правила о поступању са затвореницима УН (1955), Правило 29 Европска затворска правила (Савет министара Европе 1973, ревидирано 1987.)

²¹ Стандардна минимална правила о поступању са затвореницима УН (1955)

(1) Европских затворских правила²², захтевају да медицинско особље прегледа све болесне притворенике или затворенике, оне који се жале на болове или повреде и било ког затвореника на којег је њихова пажња посебно усмерена „под условима и онолико често колико захтевају болнички стандарди“. Правило 25 (2) Стандардних минималних правила и правило 30 (2) Европских затворских правила наводе да ће „медицинско особље подносити извештај управнику установе, кад год сматра да је физичко или психичко здравље затвореника угрожено, или ће бити угрожено боравком у затвору, или било којим другим околностима којима је изложен у затвору“.

25. Принцип 1 Принципа медицинске етике који се односе на медицинско особље, нарочито лекаре, у заштити притвореника и затвореника од тортуре и других сурових, нечовечних или понижавајућих поступака или кажњавања²³, предвиђа да **медицинско особље треба да обезбеди исте стандарде и квалитет заштите и лечења за притворенике и затворенике, попут оних који се пружају људима који нису лишени слободе**. И овај принцип је у случају проф. др Војислава Шешеља очигледно прекршен.
26. Дакле поступак против надлежних у секретаријату би требало покренути и због лошег здравственог третмана других притвореника као и због њиховог односа према др Шешељу. Међутим Секретаријат неће покренути поступак против „својих људи.“ За њих и тужилаштво изгледа не важе правила МКСЈ. Ипак не можемо а да не поставимо питање због чега ћути председник МКСЈ који има обавезу да надзире рад ових органа и који представља и у неку руку оличава, ако ништа друго барем морално Трибунал? Кршења основних права др Шешеља и других притворених Срба који се третирају као непријатељи тужилаштва, толико су очигледна да их је немогуће прећутати. Упоредите их само са третманом који је добијао наведени сведок ДС-1 док је тужилаштво рачунало на њега и све

²² Европска затворска правила (Савет министара Европе 1973, ревидирано 1987.)

²³ Принципи медицинске етике, Генерална скупштина УН, Резолуција 37/194, 18. децембар 1982. године.

ће вам бити јасно. Све ове чињенице указују на неадекватан, пристрасан, дискриминаторски и противправан рад секретаријата МКСЈ. Обавеза председника МКСЈ је да као надзорни орган учини све да се представници секретаријата подједнако односе према свим притвореницима и учесницима у поступку пред Трибуналом.

27. Међутим поставља се питање због чега секретаријат и тужилаштво воде мали рат против председника Српске радикалне странке? Такође треба одговорити на питање ко су режисери тог сукоба и шта је њихов мотив. Још од оснивања Хашког трибунала 1993. године у јавности се износе подаци о утицају који на њега имају владе великих западних држава. Као њихова продужена рука обавештајне службе САД и Велике Британије добиле су задатак да загосподаре овим привременим судом и употребе га како би до краја завршиле прљав посао разбијања Југославије и Србије започет током деведесетих година прошлог века. Трибунал у Хагу је под диригентском палицом агресора на СФРЈ почео да израђује једну за другом оптужницу против Срба. Прозападна влада која је дошла на власт 5. октобра 2000. године изручила је комплетно цивилно и војно руководство које је бранило земљу у Хаг. Тако нешто никад ни једна држава у свету није учинила. Од 141 потврђене оптужнице у Хашком трибуналу на Србе се односи 95 што је готово 70 одсто.²⁴ Срби су до данас пресудама ове институције осуђени на 1000 година затвора. Републичка влада признаје да је са потерница Трибунала у Хагу укупно убијено или је умрло 14 Срба. Прозападна власт у Београду је хашким тужиоцима послала готово комплетну поверљиву документацију државне безбедности, војне тајне службе и Врховног савета одбране. Хашки трибунал није узео у разматрање злочине НАТО пакта као ни већину злочина над српским народом. Поставља се питање ко су људи који су писали оптужнице и на тај начин усмеравали рад овог суда.
28. Поред тога интересантан је податак да је Влада Србије народним посланицима у Скупштини Србије доставила „Информацију о реализацији

²⁴ Танјуг 20. јули 2011. године, <http://www.tanjug.rs/vest.asp?id=17450>

Националног програма интеграције (НПИ) Србије у ЕУ“ у којој се између осталог наводи да Тужилаштво МКСЈ користи министарствио унутрашњих послова (МУП) Србије и Безбедносно - информативну агенцију (бивши Ресор државне безбедности) у проналажењу и саслушавању сведока као и у прибављању доказа против оптужених Срба. Наиме, Влада Србије је посланицима у Народној скупштини Републике Србије доставила „Информацију о реализацији Националног програма интеграције (НПИ) Србије у ЕУ“ 10. октобра 2008. године, у којој се истиче: „Тужилаштву Трибунала у Хагу је до сада обезбеђено на стотине хиљада докумената, укључујући поверљиве документе са седница Врховног савета одбране, Министарства одбране, државних безбедносних агенција, МУП и других органа. Од средине 2006. Тужилаштво МКСЈ има општи и директан увид у све архиве државних органа Републике Србије.“ Затим се у истом документу наводи: „Влада Републике Србије је до сада ослободила чувања државне, службене и војне тајне преко 500 припадника војске, полиције и других сведока. У овој области сарадње, Србија пружа ефикасну помоћ Тужилаштву МКСЈ у проналажењу и узимању изјава од сведока и осумњичених.“ Док се у делу под насловом „Правни оквири сарадње“ истиче да је постигнут: „Споразум са Тужилаштом МКСЈ о отварању канцеларије Тужилаштва у Београду, којим се даје врло широк круг овлашћења представницима Тужилаштва у погледу приступа сведоцима, и уопште кретања и комуникације на територији Републике Србије.“²⁵ У документу се наводи и да свега 2 до 3 процента захтева Тужилаштва нису решени. Са друге стране висок проценат захтева одбране упућених државним органима Србије није обрађено или је одбијено. Као што се види, могућности и права које има Тужилаштво др Шешел нема, чиме се нарушава право на правично суђење и правило о „једнакости оружја“ тј. равноправности оптужбе (тужилаштва) и одбране. Исто тако, ови подаци говоре у прилог томе да Тужилаштво Трибунала у

²⁵ Када ове податке упоредимо са Уставом Србије и одговарајућим законима, можемо јасно да приметимо да МКСЈ у Републици Србији има шира овлашћења од полиције, Безбедносно-информативне агенције, председника Републике или пак саме републичке владе.

Хагу може по својој вољи да ангажује репресивни апарат Републике Србије те обезбеди себи „монопол физичке силе“ у Србији и користи га у остварењу својих циљева.

29. Према наводима Флоренс Артман која је била саветник главног тужиоца Карле дел Понте за Балкан и њен портпарол, америчка и британска обавештајна служба од почетка утичу на рад тужилаштва Трибунала у Хагу. У својој књизи „Мир и казна“ Артманова наводи да су половином 1994. године када је „Трибунал напоскон могао да почне са радом“ 22 функционера Пентагона и ЦИА са читавом опремом стигла у тужилаштво да му помогну.²⁶ Војни аналитичари, правници у ствари обавештајци обављали су стратешке послове у Трибуналу све време служећи својим владама.²⁷ Англосаксонци су остварили надмоћ у Трибуналу.²⁸ Флоренс Артман цитира речи Џејми Шеја портпарола НАТО пакта који је поводом злочина над Србима на Косову и Метохији изјавио: „Будите уверени да смо ми (НАТО) и Трибунал једно...“ и „... сигуран сам да ће Луис Арбур (главни тужилац) оптужити само особе југословенске националности, никог другог.“²⁹ Флоренс Артман бивши високи функционер тужилаштва даље објашњава да је за потребе тужилаца и њихових помоћника формиран и специјални „војни аналитички тим – МАТ.“ „Американци и Британци су похрлили да обезбеде ово висококвалификовано особље које им омогућује да из даљине контролишу стратегије кривичног гоњења. Произашли из најбољих обавештајних служби и оставши лојални према својој влади, војни аналитичари су без сумње били међу најспособнијим члановима Трибунала...“³⁰ Флоренс Артман наводи и да је тужилац у предмету против Слободана Милошевића, Џефри Најс дугогодишњи агент британске тајне службе - МИ6.³¹ Према њеним тврдњама Бил Стубнер главни саветник, главног тужиоца Ричарда Голдстона, у ствари је агент

²⁶ Мир и казна, Тајни ратови међународне политике и правде, Флоренс Артман, „Филип Вишњић“: Клуб Плус, 2007, стр. 50

²⁷ Исто, стр. 54 и 55.

²⁸ Исто.

²⁹ Исто, стр. 61.

³⁰ Исто, стр. 89.

³¹ Исто, стр. 123.

војне обавештајне службе САД.³² Артманова открива и да је тајна операција НАТО пакта која је довела до ликвидације више Срба оптужених од стране Хашког трибунала, носила назив „Ћилибарска звезда“.³³ Сви ови наводи Флоренс Артман, саветника и портпарола Карле дел Понте, указују на то да су оптужнице против Срба писали агенти америчке и британске обавештајне службе „потпуно лојални својим владама“, а не независни тужиоци. Такав њихов положај и деловање супротни су правилима самог Трибунала, али и Уједињених нација. Без обзира на друге детаље које Артманова наводи у књизи путем којих жели да прикаже српски народ у негативном светлу, очигледно је да се Трибунал у Хагу посветио кажњавању Срба и заташкавању злочина над Србима. Интересанто је на овом месту подсетити да се најпознатији сарадник хашког тужилаштва у Србији Наташа Кандић у документацији српске државне безбедности током деведесетих година прошлог века водила по америчкој обавештајној служби.³⁴

30. Формално Трибунал у Хагу је основао Свет безбедности тако да се на његове службенике примењују норме УН. У Повељи УН изричито се наводи да особље и службеници ове међународне универзалне организације не смеју да примају упутства од било које владе.³⁵ На исти начин се норма установљена Повељом УН преноси у Правилник за особље УН у којем се запослени обавезују да „неће тражити нити прихавтити инструкције било које владе“.³⁶ У Правилнику за особље УН у делу Општа права и обавезе прецизира се да запослени у УН не смеју да комуницирају са било којом владом или њеним представником, у вези података који нису јавно објављени. Уколико се неко лице оглуши о ова правила, оно трпи санкције и више не може да ради у УН. Без обзира на наведене норме амерички и британски агенти несметано делују већ годинама у Хашком трибунали где у потпуности служе себичним

³² Исто, стр. 150.

³³ Исто, стр. 159.

³⁴ Види: Полицијски досије, Војислав Шешељ, документ: DLXXXVIII

³⁵ Повеља УН, члан 100.

³⁶ Правилник за особље УН, Члан 1.

интересима својих влада. Хашки трибунал је чак одбио да покрене поступак за непоштовање суда против Тимоти Мекфадена управника притворске јединице који је одавао представницима америчке амбасаде поверљиве податке о здравственом стању, припремама за одбрану, приватном животу и сл. Слободана Милошевића.³⁷ По МКСЈ подаци које је одавао Мекфаден о здравственом стању Слободана Милошевића, стратегији његове одбране, његовом свакодневном понашању у Притворској јединици УН у Хагу итд. нису били значајни. Али очигледно је да су били значајни за шпијуне из САД будући да је о томе састављена поверљива депеша.

31. Подаци које је изнела Флоренс Артман бивши високи службеник тужилаштва довољан су правни основ да се покрене истрага у УН о раду и злоупотребљавању Хашког трибунала. Уколико америчка и британска влада злоупотребљавају Трибунал у Хагу онда то више није суд УН већ средство у рукама Вашингтона и Лондона. Уколико непристрасна истрага покаже да су америчка и британска агентура утицале на рад Хашког трибунала то је ваљани правни основ за ревизију поступака и целокупног рада овог привременог суда. Председник МКСЈ не може да игнорише ове чињенице. Њих су пре свега изнели високи функционери тужилаштва МКТЈ. Они су потврђени и кроз поверљиве депеше амбасада САД. Обавеза председника МКСЈ је и да поштујући Повељу УН и прописе Трибунала обезбеди његову независност од утицаја страних влада, па биле оне у САД, Великој Британији или некој другој слабијој држави. Такође председник МКСЈ као надзорни орган не сме да дозволи мешање страних влада у рад секретаријата и тужилаштва.
32. Међутим владе САД и Велике Британије нису усамљене када злоупотребљавају МКСЈ како би остварили своје себичне циљеве на међународној сцени.

³⁷ Види: Одлуку у вези с покретањем истраге због непоштовања суда, 18. јули 2011. године, у предмету IT-02-54-Misc.6.

33. Овим путем упозоравамо председника МКСЈ да владе САД, Велике Британије и Француске злоупотребљавају Трибунал у циљу остваривања приоритета сопствене спољне политике. Међутим МКСЈ је само врх леденог брега, јер Сједињене државе уз помоћ својих савезника исти модел примењују у случају сталног Међународног кривичног суда (МКС). У остваривању тог циља Вашингтон и Лондон као што сведоче депеше америчких амбасада, добијају несебичну помоћ Париза.
34. Влада Француске већ увелико подржава приоритете англоамеричке спољне политике на међународном нивоу. Искуства у контроли и употреби МКСЈ Вашингтон, Лондон и Париз почињу да примењују на рад других међународних кривичних судова покушавајући на тај начин да обезбеде своју планетарну хегемонију. У поверљивој депеши (03ТНЕНАGUE1806) од 15. јула 2003. године³⁸ која је написана у Амбасади САД у Хагу, наводе се речи главног тужиоца МКС-а Аргентинца Луиса Морена Окампоа (Luis Moreno-Ocampo) који је студентима летњег курса „Хуманост у акцији - Humanity in Action“ рекао да испитује акције британских трупа у Ираку. Након чега је присутни британски тужилац из МКСЈ „умало пао са столице.“ Међутим сарадник САД у МКС Француз Бруно Катала (Bruno Cathala) који је изабран за секретара, а који је претходно обављао функцију заменика секретара Хашког трибунала, у поверљивом разговору обећава Американцима да МКС неће оптуживати држављане САД и Велике Британије. Тим поводом Катала је упозорио Окампоа да „води рачуна о томе шта прича“ након чега је главни тужилац МКС ублажио свој став. Катала је такође штитио интересе САД у Хашком трибуналу.
35. У вези проф. др Војислава Шешеља 30. августа 2011. године на интернет страници Викиликс објављена је поверљива депеша бр. 06PARIS7684 Амбасаде САД у Паризу, која је настала 06. децембра 2006. године.³⁹ Депеша носи назив: „Састанак од 1. децембра представника Министарства

³⁸ <http://wikileaks.org/cable/2003/07/03ТНЕНАGUE1806.html>

³⁹ <http://wikileaks.org/cable/2006/12/06PARIS7684.html>

одбране САД Еделмана са Шираковим саветником за спољну политику Гордо – Монтањом“. На овом састанку делегацију САД у којој су били Данијел Фата (Daniel Fata) заменик помоћника министра одбране, војни аташе, заменик шефа дипломатске мисије и записничар, предводио је подсекретар за одбрану Ерик Еделман (Eric Edelman). Сусрет је превасходно био посвећен питањима везаним за Сирију и Либан. Морис Гордо Монтањ - Maurice Gourdault-Montagne је предводио високу француску делегацију коју су чинили Dominique Boche саветник председника Ширака за Блиски Исток, адмирал Edouard Guillaud саветник француског председника за војна питања и Laurent Bili саветник за статешка питања. Депеша је хитно достављена министру спољних послова САД. У њој се наводи став високог функционера француске владе Монтања по питању Србије и његово изричито упозорење да је неопходно учинити све како би се спречило да Војислав Шешељ изађе из затвора, постане председник и освоји власт у Србији! Усред разговора о важним блискоисточним питањима најзначајнији саветник председника Француске, пандан америчком саветнику за националну безбедност, помиње др Шешеља као велику опасност по интересе Запада! На овај начин се потврђују наводи Карле дел Понте која је у својој књизи „Лов: Ја и ратни злочинци“ написала како је оптужница против Шешеља подигнута да би се он уклонио са српске политичке сцене јер представља претњу новој прозападној влади у Београду.⁴⁰

36. Како преносе светски медији америчко - француска закулисна сарадња је установљена на неколико нивоа. У њу су укључене и неке приватне групе моћника међу којима су и међународни трговци оружјем. Још током 2004. године Монтањ је остварио тесну сарадњу са Кондолизом Рајс, у то време саветником за безбедност председника САД. Како би унапредили „транс-Атлантске односе“ и усагласили политику у различитим деловима света, њих двоје су се састајали барем два пута месечно. Док се први састанак одиграо у Вашингтону на највишем нивоу у склопу истих активности

⁴⁰ Види: <http://www.slobodnaevropa.org/content/article/1109390.html>

организовани су пратећи састанци у Паризу. У главном граду Француске Jean-Louis Gergogin бивши француски дипломата, а тада главни стратег Европске компаније за безбедност – EADS, организовао је сусрет заједно са Центром за стратешке и међународне студије (САД) CSIS.⁴¹ Као представници САД у Паризу су отпутовале препознатљиве фигуре попут Хенрија Кисинџера, Збигњева Бжежинског и Роберта Блеквила. Према мишљењу неких стручњака Француска је прихватавши ове договоре постала инструмент англоамеричке политике. Међу представницима Вашингтона и светске закулисе Збигњев Бжежински је пре свих познат по својим антисрпским и антируским ставовима. Подржавао је агресију на СРЈ, док је у својим књигама слично Хитлеру предлагао поделу Русије на неколико делова.⁴² Такође Збигњев Бжежински је помогао приближавању САД и Ватикана који је кулминирало сусретом и договором Јована Павла Другог и Роналда Регана 1982. године када је и договорено разбијање СФРЈ. Прецизније САД су зарад одрицања Ватикана од “Теологије ослобођења” која је “угрожавала” интересе Вашингтона у Јужној Америци прихватиле стварање нових католичких државица (Словеније и Хрватске) на тлу СФРЈ. Према наводима појединих стручњака Бжежински преко својих присталица још увек игра активну улогу у политици Вашингтона.⁴³

37. Са друге стране чињеница да се компанија EADS налази у читавом процесу приближавања САД и Француске, говори о умешаности наведене групе у производњу и продају наоружања. EADS зарађује од ратова широм света. Они учествују у производњи ракета, борбених авиона и хеликоптера. Међутим EADS производи делове за стратешко наоружање, као и забрањене касетне бомбе, док су његови званичници били умешани у скандале са подмићивањем у Јужној Африци.⁴⁴ Поред тога поменути

⁴¹ Washington Post, Nov. 16, 2004, Bush's New Start With France, David Ignatius.

⁴² Види: Велика шаховска табла, Збигњев Бжежински.

⁴³ Види текст: Бжежински полагао преузима контролу над политиком САД - Brezinski Seizing Control Over US Policy in Slow-Motion Group, 23. фебруара 2008. године.

⁴⁴ Cluster Bombs, Landmines, Nuclear Weapons and Depleted Uranium Weapons, April 2004, <http://www.risq.org/modules/Upload/banking.pdf>

француски дипломата Jean-Louis Gergorin је исто као и Монтањ под истрагом због истих или сличних оптужби.

38. У депешама америчких амбасада које су објављене на интернет страници Викиликс јасно се види да су високи службеници Хашког трибунала укључујући председника, главне тужиоце, секретара итд. достављали податке о раду МКСЈ влади САД. Они су тиме кршили прописе Хашког трибунала, али и Повељу УН која забрањује службеницима УН (у које спадају и они у Трибуналу) прослеђивање информација страним владама.
39. У случају Слободана Милошевића у депешама стоји како су службеници владе САД и Трибунал у Хагу заједнички радили против њега и како су по сваку цену желели да убрзају процес да би га што пре осудили без обзира на његову тешку болест. На тај начин су погоршали његово здравствено стање и довели до његове смрти.
40. Према овим подацима очигледно је да Вашингтон, Лондон и Париз користе међународне кривичне судове да би остварили своје стратешке циљеве у међународним односима. Они путем њих кажњавају и уклањају своје противнике, кршећи при том основне норме међународног права. Председник МКСЈ има обавезу као први човек Трибунала и његов представник, те као надзорни орган у случају секретаријата да брани Међународни суд од утицаја споља. Чак би и његова јавно изречена реч помогла.
41. Будући да смо на основу јавно објављених података високих функционера тужилаштва МКСЈ утврдили постојање везе између америчке и британске обавештајне службе са једне стране и тужилаца и других службеника МКСЈ са друге стране, неопходно је да изнесемо неке чињенице о деловању ЦИА у бившој Југославији. Ово ће нам помоћи да утврдимо мотив њиховог утицаја на рад МКСЈ.
42. Како наводи Драган Филиповић бивши начелник друге управе Ресора државне безбедности Србије: Аналитичари америчке обавештајне службе ЦИА из Института за Балкан проценили су да је Србија у односу на све друге републике по кадровским, индустријским, сировинским и, поврх

свега, војним потенцијалима најјача, па стога има озбиљне шансе да опстане као самостална држава, без обзира на ниво политичких и економских притисака којима буде излагана. Уз то, резултати анкета које су њихови агенти тајно спровели међу становништвом указивали су на максимално висок проценат отпора који Срби показују према западним мерилима вредности, нарочито од када је на власт дошао Слободан Милошевић, што их је навело на закључак да ће Србија представљати дугорочну препреку остваривању америчких интереса у том делу света. Сугестија администрацији у Вашингтону била је да се са процесом дезинтеграције Југославије не започиње све док се претходно не обори режим у Београду.⁴⁵

43. Филипковић такође тврди: Уступци Американцима чињени су у најважнијим сегментима државне управе. Југословенско руководство стварно се залагало да и поред евидентних непријатељстава изнађе додирне тачке у којима би се поклопили интереси са америчком страном. Служба државне безбедности прихватила је блиску сарадњу са америчком обавештајном службом ЦИА и поред тога што је њихово непријатељско деловање према нашој земљи установљено небројено пута. Чак је и југословенски војни врх разматрао могућност приступања НАТО пакту. Наш једини услов био је задржавање државног суверенитета, што Американци нису прихватили. Ако је за вајду, кроз ту сарадњу смо их добро упознали. Има пуно истине у констатацији коју је својевремено изрекао амерички политичар Хенри Кисинџер: „Бити непријатељ Америке је опасно, бити пријатељ Америке је погубно“.⁴⁶
44. О организовању рата у Босни и Херцеговини против Срба бивши начелник обавештајне управе пише: На плану заштите интегритета босанских муслимана највећу *бригу* испољиле су америчке обавештајне службе ДИА и ЦИА. У складу са Правилима оружаних снага САД,

⁴⁵ Види: Анатомија глобалистичког смрада: ангажовање невладиних организација на разбијању политичког, војног и безбедносног система Србије и Југославије, Драган М. Филипковић, Београд, Принтмедиа 2008. године.

⁴⁶ Исто.

документу од 14. јула 1993. године, започета је примена такозване „стратегије пузећих ратова”, у конкретном случају „Стратегије посредног наступања у Босни”, за чију су реализацију у потпуности били задужени амерички обавештајци. Тимови састављени од професионалаца и пензионисаних официра под уговором са Пентагоном, ангажовани су да реорганизују и обуче муслиманске војне јединице. Из повремених јавних саопштења америчких владиних извора види се да нису ни покушавали да сакрију то да ЦИА стимулише босански фронт. Довољно је изанализирати текстове западне штампе који су објављивани под следећим насловима: *Агенти ЦИА-е обучавају босанску војску* – (манчестерски *Guardian* од 17.09.1994. године), *Амерички тајни босански план* – (лондонски *Observer* од 20.10.1994. године), *Како ЦИА помаже Босни да одговори* – (*European* од 25.09.1994. године), до, на пример, Лос Анђелесовог *Тајмса* од 11.09.1997. године, који, позивајући се на владине изворе, констатује да је „стационирање ЦИА-е у Босни било једно од највећих у региону”.⁴⁷

45. Драган Филиповић се осврће и на активности ЦИА на Косову и Метохији: Активности на дестабилизацији јужне српске покрајине Косово континуирано су се одвијале још од почетка осамдесетих година. Тајне службе западних земаља тамо су имале стабилна упоришта у бројним *невладиним организацијама*, тако да је политичка криза на Косову већ била увелико изазвана, с тим што су интензитет те кризе и њен обим систематски каналисани у складу са НАТО плановима. Од 1997. године криза је плански ескалирала, мање-више по истом сценарију који је неколико година раније примењен у Босни. Запад је Шиптарима признао самопрокламовано право на самоопредељење до отцепљења, без обзира на чињеницу што је у питању била само национална мањина, тако да су и они почели све више да се понашају као независна држава. На косовску територију тајно је убачено неколико инструкторских тимова ЦИА, са кадровима из састава пензионисаних америчких официра под уговором са Пентагоном, који су спроводили специјалну обуку шиптарске гериле.

⁴⁷ Исто.

Наступа период учесталих напада на припаднике југословенске војске и полиције које чак и америчка администрација јавно карактерише као терористичке акте, али не престаје да их тајно подстиче и политички подржава. Команду над главним штабом паравојних формација шиптарских сепаратиста преузима пензионисани официр ЦИА Вилиам Вокер, искусни ветеран, који је руководио изазивањем кризе у Салвадору 1992. године. Логистичка подршка обезбеђује им се преко *невладине организације – Фонд за отворено друштво*, координација акција спроводи се преко *невладине организације – Лекари без граница*, чији је оснивач, иначе један од водећих европских политичара, Бернар Кушнер, одржавао стални контакт са шиптарским командантом Хашимом Тачијем, док им је пропагандна подршка стизала са свих страна. По босанском муслиманском сценарију, сваки одговор југословенске војске и полиције на оружане провокације у западним медијима је представљан као „масакр над недужним цивилима”, уз наглашене процене политичких коментатора да је на Косову на помолу нова „хуманитарна катастрофа”.⁴⁸

46. Високи функционер Државне безбедности пише и о својим непосредним искуствима са ЦИА: Негде средином октобра, најавио ми се представник америчке обавештајне Службе ЦИА, мој стари познаник Вилијам Џејмисон, изражавајући жељу да ме посети. Састали смо се у мом кабинету. Са Џејмисоном је дошао и Чарли, теренски оперативац ЦИА-е, кога сам такође добро познавао, а који је иначе оперисао на релацији Србија- Босна- Косово, заклоњен иза паравана службеника Уједињених нација и функционера „невладине организације – Лекари без граница”. Џејмисон ми је саопштио да је повучен у Ленгли, јер је његова вишегодишња мисија у Југославији окончана. Са жаљењем је констатовао да је рат између наше две земље неизбежан, па је зато дошао да донесе једну флашу вискија, да последњи пут попијемо пиће као пријатељи, јер је питање дана када ће наши људи почети да се убијају. Такође је нагласио да не може да коментарише одлуке своје Владе, али да је искрено

⁴⁸ Исто.

несрећан што је уопште дошло до овакве ситуације. Познавајући Џејмисона имао сам утисак да говори искрено. За разлику од њега, Чарли је злурадо прокоментарисао да смо сви професионалци и да морамо да се понашамо у складу са политичким одлукама својих држава, па у свему томе не види места “емотивном реаговању”. Док смо пили пиће, Чарли је извадио GPS уређај и проверавао координате. На моје питање шта то ради, одговорио је да ће у предстојећем НАТО нападу зграда у којој се налазимо вероватно бити међу првима на удару, па зато проверава максимално прецизне параметре због чињенице да се у непосредном суседству налази Градска болница коју не би желели да погоде евентуалном грешком. Упитно сам погледао Џејминсона – слегнуо је раменима. Отпратио сам их до улаза. Чарли се удаљио први, без поздрава. Са Џејмисоном сам се руковао. Препоручио ми је да благовремено евакуишем људе и опрему и пожелео пуно среће мени и мојој породици. О састанку са Џејмисоном известио сам руководство. Потврдили су ми ранији став да је у питању застрашивање и да не наседам на провокације. Пет месеци касније зграда Обавештајне управе срушена је до темеља. У серији документарних материјала које је недуго затим објавио НАТО налази се и снимак камере инсталиране у врху крстареће ракете која је беспрекорно прецизно погодила мој кабинет. Данас се на том месту налази паркинг за аутомобиле. Џејмисон више није долазио у Југославију.⁴⁹

47. Драган Филиповић начелник обавештајне управе такође наводи и следеће: Политички пад Стамболића пореметио је планове глобалиста, а појава новог, по свој прилици непокорног, српског лидера Милошевића, изненадила је чак и водеће америчке аналитичаре. Запад је дао сигнал да *демократске снаге* крену у политичку офанзиву. Оцењено је да ће се даљи друштвени процеси одвијати веома брзо и да сви, до тада вешто прикривени „амерички политички играчи“ могу изаћи на видело. Уз огромну и обилату медијску и финансијску подршку америчког Јеврејина

⁴⁹ Исто.

Џорџа Сороса формиран је покрет који је имао задатак да обједини све *напредне структуре* у Србији, назван *невладина организација – Грађански савез*. Непосредно пре формирања, њени оснивачи, будући лидери покрета, појединачно су позвани на консултације у Вашингтон. Прва личност ове организације и један од главних идеолога, оснивач из сенке, Живорад Ковачевић, био је високи државни и партијски функционер комунистичке Југославије за време и после Тита. Дужи низ година обављао је дужност југословенског амбасадора у САД када је заврбован да ради у корист америчке обавештајне службе. Почетна сазнања о тим околностима југословенским органима безбедности доставила је Служба једне пријатељске земље. Тадашња Државна безбедност Југославије завела му је контраобавештајну обраду, али је убрзо стигло наређење из политичког врха да се тај посао прекине, док су оперативци ангажовани на случају удаљени из Службе. Случај је касније реактивиран, када је установљено да је именовани узнатредовао до статуса резидента и поново, без образложења заустављен, овог пута, колико се зна, од стране југословенског војног врха. Друга личност поменуте *невладине организације*, био је најперспективнији комунистички партијски кадар тога доба и претходни председник Србије, Иван Стамболић. Њега је, према расположивим сазнањима, између осталих на вези држао и амерички обавештајни стратег Дејвид Гомперт, касније саветник за националну безбедност у кабинету Џорџа Буша-старијег. Интересантно је да Стамболић, после приступања опозицији, није крио од својих пријатеља да је имао блиске контакте са функционерима америчке обавештајне Службе, карактеришући то као „нормалне“ државничке и пријатељске везе. Затим следе врле генералске кћери, Весна Пешић, Наташа Кандић и Биљана Ковачевић-Вучо, којима, као *заштићеним гускама*, Служба безбедности није смела да се бави, па су до тада већ имале богато опозиционо и субверзивно искуство. Мада су се убрзо, што због зле ћуди што због грамзивости, посвађале и основале свака своју *невладину организацију*, остале су везане на Грађански савез као главно

координационо тело. Уз њих, наравно, иде и Соња Бисерко, којој је као перспективном комунистичком кадру, са двадесет година руководећег стажа у партији, Џорџ Сорош финансирао студије у Енглеској, после чега се, по хитном поступку, преквалификовала у опозиционог лидера. Ред је споменути и бившег колегу, Славка Ђурувију, као једног од првих присталица Грађанског савеза. За њега је било планирано да као комунистички кадар направи успешну каријеру у Савезној државној безбедности. Вероватно би и успео да није откривен на контакту са америчким обавештајцем док му је предавао поверљиве службене материјале. Није му суђено због шпијунаже, јер је тадашњи државни врх проценио да би то могло „пољуљати поверење народа у Службу“, па је случај заташкан. Но, Ђурувија је и после тога наставио да одржава обавештајне везе са Американцима, практично до краја живота.⁵⁰ Из ових података јасно се види да је ЦИА водила отворени рат против српског народа. Они тај рат настављају и преко МКСЈ светећи се српском војном и цивилном руководству из деведесетих година прошлог века, као и проф. др Војиславу Шешељу. У жељи да одговорност за злочине припишу својим непријатељима Србима, али и да им се освете, они усмеравају рад тужилаштва и других органа МКСЈ. Председник МКСЈ мора на ове чињенице да обрати пажњу, спречи противправно деловање западних великих сила и о свему обавести Уједињене нације. За почетак он као надзорни орган може да заустави секретаријат у намери да укине привилеговану комуникацију др Шешељу.

48. Уколико су како каже Џејми Шеј НАТО и МКСЈ једно, онда је сасвим јасно због чега су тужилаштво и секретаријат заратили са проф. др Војиславом Шешељем. Они у њему виде оличење српског отпора НАТО пакту и америчком хегемонизму током деведесетих година прошлог века. Њима је др Шешељ тада био смртни противник, а то је остао и данас.
49. Међутим да би до краја схватили значење речи које је изговорио Џејми Шеј, а које сведоче о томе да НАТО тј. његове моћне државе чланице

⁵⁰ Исто.

имају утицај и усмеравају рад МКСЈ, потребно је схватити праву природу Северноатлантског савеза. На тај начин ће бити јаснији и мотив представника НАТО који др Шешеља и даље виде као свог највећег противника и желе да га елиминишу употребљавајући неке службенике МКСЈ. Поред свега уочићемо експлицитну сарадњу НАТО са америчком и британском обавештајном службом, које како наводи Флоренс Артман утичу на рад МКСЈ.

50. Данијел Ганзер, швајцарски професор историје на Универзитету у Базелу и стручњак за међународне односе објавио је књигу под насловом „Тајне НАТО армије – Операција Гладио и тероризам у Западној Европи.“⁵¹ Ганзер објашњава да су те оружане формације створене у целој Западној Европи: у Француској, Белгији, Холандији, Норвешкој, Данској, Шведској, Финској, Шпанији, Португалу, Аустрији, Швајцарској, Немачкој, Луксембургу, као и у Грчкој и Турској. Према тврдњама овог стручњака организацију и опрему су обезбедили ЦИА, МИ6 (енглеска обавештајна служба) и НАТО. Основне методе ових паравојски су тзв. стратегија затегнутости и терористичке акције „False flags“ тј. операције подметања.⁵² Професор Данијел Ганзер напомиње да „стратегија затегнутости“ и њоме обухваћена тактика „False flags“ подразумевају извођење терористичких акција и приписивање истих неком другом. Ганзер у својој књизи открива да је НАТО био језгро те терористичке мреже! Подсетимо да је Ђулио Андреоти, председник Савета министара 1990. године признао постојање „Гладио“ као и његове очигледне везе са ЦИА, МИ6 и НАТО.⁵³ Исто тако судија Феличе Касон је успешно доказао да је извршилац атентата у Петеану у Италији, 1972. године био Вићенцо Винцингера припадник „Ordine Nuovo.“ Винцингера је признао да је убиства извршавао уз помоћ италијанске тајне полиције. Говорећи о

⁵¹ Daniele Ganser, *Nato's Secret Armies - Operation Gladio and Terrorism in Western Europe*, Januar 2005, Frank Cass Verlag London

⁵² Види: Daniele Ganser, *Democratization in the 21st Century*, Terrorism in Western Europe: An Approach to NATO's Secret Stay-Behind Armies, *John C Whitehead School of Diplomacy and International Relations, South Orange, United States*, March 2005.

⁵³ *Rapport Andreotti sur l'Opération Gladio* - "Andreotti Report about the Gladio Operation", February 26th, 1991, Réseau Voltaire's library

Гладиу овај мафијаш је такође потврдио да је та паравојска контролисана од стране НАТО пакта и да су њене акције за време хладног рата имале за последицу убиства цивила - жена и деце. Он је потврдио да огранци ове тајне армије постоје у читавој Западној Европи. Након објављивања ових информација у јавности уследила је политичка криза у Италији. Како професор Ганзер тврди овакве и сличне терористичке акције тајних НАТО армија имале су за циљ да кривицу за те злочине свале на Москву и друге непријатеље Запада. Ганзер наводи још један пример. Наиме, у Немачкој су 1990. године представници социјалдемократске партије дошли до података о постојању тајне НАТО армије у њиховој земљи, што је било у супротности са међународним правом и Уставом Немачке. Када су запретили да ће све јавно да објаве укључујући и везе паравојних формација са Демокришћанском партијом ЦДУ запушена су им уста подацима о умешаности Вилија Бранта у целу операцију! Током 1990. године у Европском парламенту је покренута иницијатива за раскривање улоге НАТО, ЦИА и МИ6 у стварању тајних терористичких групација на тлу Европе. Чак је и упућено писмо председнику САД Џорџу Бушу старијем. Међутим, САД и већина европских земаља су остале неме, само су у Италији, Швајцарској и Белгији спроведене делимичне истраге.

51. Везе САД и НАТО-а са Ал каидом на Блкану би захтевале посебну студију. Ипак треба поменути да су Осама бин Ладен, Калид Шеик Мухамед, Мухамед Ата, Абу ел Мали итд. који су оптужени за терористичке нападе на САД активно учествовали у рату против српског народа на Косову и Метохији и у БиХ као савезници Вашингтона. Они су како наводи Џозеф Бодански (амерички стручњак за борбу против тероризма) искористили Балкан као „одскочну даску“ ка Западу.
52. Однос САД и НАТО према српском народу је изразито негативан. Југосавија је индиректно преко споразума из Бледа 1954. године са Грчком и Турском била укључена у НАТО пакт. Све то није зауставило поделу Србије на три дела преко аутономних покрајина и стварање нових

вештачких нација од српске. Напротив, разбијање Српства је убрзано. Устав из 1974. године представљао је круну будућег растурања државе.

53. Током 1982. године председник САД Роналд Реган и папа Јован Павле Други споразумели су се о разбијању СФРЈ и стварању нових католичких држава на Блукану. Вашингтон је од Ватикана издејствовао отклон од „Теологије ослобођења“ која је озбиљно угрожавала интересе Сједињених држава у Јужној Америци. Агресија на Југославију је договорена. Потпредседник Парламентарне скупштине ОЕБС-а Вили Вимер је 2. маја 2000. године упутио писмо канцелару Герхарду Шредеру у којем га је упозорио да је „Рат против СРЈ вођен да би се исправила погрешна одлука генерала Ајзенхауера из доба Другог светског рата. Из стратешких разлога тамо морају да буду стациониране америчке трупе како би се надокнадио пропуст из 1945. године.“⁵⁴ Вили Вимер је такође опширно говорио о умешаности Немачке у разбијању СФРЈ.⁵⁵ Генерал Пјер – Мари Галоа који је заслужан за то што је Француска након Другог светског рата понову ушла у круг великих сила (јер је утемељио њену доктрину нуклеарног одвраћања) у својим делима је такође изнео бројне податке о умешаности Немачке, САД и других западних земаља у разбијање СФРЈ.⁵⁶
54. Поред тога НАТО пакт је учествовао у агресији на Републику Српску Крајину, Републику Српску и на крају на саму Србију (СРЈ). 1999. године НАТО је кршећи когентне норме међународног права (*ius cogens*) окупирао Косово и Метохију. Под црном чизмом Северноатлантског савеза спроведен је геноцид над српским народом у српским земљама, као и највеће етничко чишћење у Европи након Другог светског рата. Са територије на коју су пободени окултни симболи тог војног савеза српски народ је бежао. Од јуна 1999. године до маја 2001. године на КиМ под НАТО пактом уништено је 107 цркава и манастира.⁵⁷ 17. марта 2004.

⁵⁴ <http://www.novinar.de/2008/03/15/vili-vimer-pismo-kancelaru-gerhardu-srederu.html>

⁵⁵ „Блиц“, Немачка је желела рат, 12. фебруар 2001. године.

⁵⁶ Види књиге Пјер- Мари Галоа: Крв петрола – Босна и Страдање народа који је увек рекао „Не“.

⁵⁷ “Распето Косово – Оскрнављени и уништени православне српске цркве и манастири на Косову и Метохији (јун 1999. – мај 2001.)“ СПЦ, Призрен Грачаница 2001. године - <http://www.kosovo.net/glavna.html>

године у јужној српској покрајини окупираној од стране НАТО-а десио се још један велики погром Срба, а том приликом је уништено 26 цркава и манастира међу којима су и средњевековни симболи европске цивилизације.⁵⁸ На Крстовдан 2011. године до зуба наоружани војници НАТО пакта су пуцали у леђа ненаоружаним Србима на Косову и Метохији највљујући неку нову геноцидну „Олују“.⁵⁹ “Звезда“ НАТО-а почела је да потискује хришћанске – православне симболе са Косова и Метохије. Мржња НАТО и САД према Србима је јасно видљива из ових података. Она је пре свега усмерена на људе који су бранили Југославију и Србију међу којима је и др Шешељ. Вашингтон показује јасну жељу да се освети својим противницима и злоупотребом МКСЈ. Међутим председник МКСЈ и други органи морају да осигурају рад Трибунала искључиво по прописима УН и одговарајућим међународним стандардима. За почетак председник МКСЈ би морао да спречи укидање привилеговане комуникације проф. др Војиславу Шешељу.

55. Занимљиво је да и приватна војна компанија „МПРИ“⁶⁰ која је обучавала хрватске паравојне формације пред агресију на РСК тренутно делује и на КиМ где има уговор са „Бондстилом“.⁶¹ Под НАТО пактом на КиМ и на Северу Албаније радила је „жута кућа“ у којој су одстрањивани органи киднапованих Срба да би затим били продавани богаташима на Западу. Докази о том стравичном злочину су током 2005. године уништени у Хашком трибуналу.⁶² Што је још један доказ спреге НАТО-а и МКСЈ.

⁵⁸ Види карту СПЦ на интернет страни <http://www.spc.rs/Vesti-2004/03/crkve-kim-c-v.jpg>

⁵⁹ Дневни лист Прес 28. 09. 2011. године,
http://www.pressonline.rs/sr/vesti/vesti_dana/story/178197/Kfor+pucao+na+gororuk+narod,+povre%C4%91eno+sedmoro+Srba.html

⁶⁰ Military Professional Resources Inc.

⁶¹ „99 – Follow - on Guard Contract for Armed Guards at Camp Bondsteel, Kosovo“ Solicitation Number: W912CM08R0005.

⁶² Види:

http://www.b92.net/info/vesti/index.php?yyyy=2011&mm=01&dd=27&nav_category=640&nav_id=48863
3 и Дневни лист Прес: „Трибунал уништио све доказе о трговини органима Косовских Срба“, 04. септембар 2009. године.

Ипак извештај Швајцарца Дика Мартија дао је нову наду да ће се истина о трговини људским органима једног дана сазнати.⁶³

56. Проф. др Војислав Шешељ стално указује на чињеницу да МКСЈ пре свега прогони Србе, да је највише новца уложио у истраживање наводних српских злочина, те да је на крају кроз појам "српске снаге" све припаднике српског народа прогласио за злочинце. Појам „српске снаге“ укључује све Србе под оружјем, у униформи, ЈНА, територијалну одбрану, добровољце итд. а обухвата и ненаоружане позадинске јединице. Са друге стране докази о злочинима над Србима у бившој Југославији су на волшебан начин нестајали или су уништавани чим се на њих позвао неки од оптужених Срба. Највећа изложба у историји о геноциду над Србима аутора Бојане Исаковић која је обухватала период од 1941. до 1945. године и период од 1991. до 1992. године, запаљена је у парохијском дому Српске Православне Цркве у Врању где је била сакривена после 5. октобра 2000. године, само месец дана након што је уврштена у доказни материјал одбране Слободана Милошевића.⁶⁴ Поставља се питање, да ли Џејми Кембел најновијим притисцима покушава да применом доктрине усвојене у МКСЈ - колективне кривице српског народа, унапред кажњава др Шешеља. Председник МКСЈ не сме да толерише такве поступке секретаријата.
57. Креатори Трибунала у Хагу, намерно нису желели да му обезбеде надлежност за суђења по најтежем злочину у међународном праву –

⁶³ <http://www.politika.rs/rubrike/dosije-Hasim-Taci/Dokumenti/Nehumana-postupanja-sa-ljudima-i-ilegalna-trgovina-ljudskim-organima-na-Kosovu.sr.html>

⁶⁴ Изложба великог српског истраживача злочина геноцида Бојане Исаковић била је постављена најпре у Музеју примењене уметности у Београду 28. септембра 1991. године. Изложба је трајала девет месеци, иако је било предвиђено да траје само месец дана. Након 5. октобра 2000. године и изјава представника новог режима који су постављени на чело Музеја примењене уметности, да изложбу треба „избацити и спалити“ Бојана Исаковић је више од 1600 докумената спакованих у преко 20 кутија сакрила у конак манастира Светог Николе у Врању. Поставка је садржала и документе о јединој држави на свету – Хрватској која је имала концентрационе логоре за децу. Изложба је запаљена 18. маја 2003. године. Како наводи Бојана Исаковић: „Пожар није био случајан. Палевина је изазвана изузетно прецизно. Изгореле су само просторије у којима је била грађа од државног значаја. Остали делови конака изгледају нетакнуто, Пламен је био висок 10 метара. Тога дана, 18. маја, температура је била 30 степени, а на увиђају нам је речено да је највероватније грејалица узрок пожара. Како је то могуће када грејалица није коришћена, а није ни била у изгорелим просторијама.“ Види „Недељни телеграф“ од 02.07.2003. године и „Сведок“ од 26.03.2004 (<http://www.mail-archive.com/sim@antic.org/msg16691.html>)

злочину против мира.⁶⁵ Из злочина против мира произилазе сви злочину у рату укључујући и геноцид. Архитекте „новог светског поретка“ желели су по свеку цену да избегну расправу о злочину против мира који је иначе био окосница рада суда у Нирнбергу, јер су управо западне силе, а пре свих САД и Немачка наоружавањем словеначких, хрватских, муслиманских и шиптарских паравојних и терористичких формација као и слањем инструктора и специјалних снага уочи распада СФРЈ, извршиле овај злочин. Агресија на СРЈ 1999. године била је још један очигледан пример најтежег злочина по међународном праву – злочина приотив мира.

58. Проф. др Војислав Шешел се успешно супротставља тзв. концепту удруженог злочиначког подухвата (у даљем тексту: УЗП). Реч је о делу за које суди МКСЈ, а које није наведено у његовом Статуту. Почели су да га примењују тек 8 година од формирања Трибунала, 2001. године и то у поступку против Србина Душка Тадића. Од тог тренутка Тужилаштво МКСЈ, УЗП сматра „сребрним метком за Србе“⁶⁶ јер се готово 80 процената оптужница против припадника српског народа заснива на том измишљеном концепту. Према анализама познатих правника у свету УЗП, а нарочито његова трећа категорија представљају невешто прикривен концепт колективне кривичне одговорности.⁶⁷ Трећа и најдалекосежнија категорија УЗП обухвата и кривична дела ван оквира „заједничке замисли и плана.“ Жалбено веће МКСЈ у споменутом суђењу Душку Тадићу закључило је да оптужени који намерава да учествује у остваривању

⁶⁵ Злочин против мира према Члану 6. Међународног војног суда у Нирнбергу обухвата планирање, припремање, започињање или вођење агресивног рата. Резолуција Генералне скупштине ОУН од 14. децембра 1974. године (Res. 3314 – XXIX) садржи дефиницију агресије (Види: Др. Смиља Аврамов и др. Миленко Крећа, Међународно јавно право, Београд, 1997, стр. 284 и 533.).

⁶⁶ Употреба овакве терминологије представља јасан пример сатанизације српског народа у којој се Срби представљају као звери, и уклапа се у опис антисрпске пропаганде с почетка деведесетих година прошлог века који је дао професор Енрико Јосиф користећи следеће речи: „И понављам, извршен је над Србима прави правцати медијски геноцид; медијски Аушвиц, претворили су Србе у наказе како су нас унаказивали кроз векове, а посебно преко Гебелса и његове пропаганде.“ (Види Јаша Алмули, Живи и мртви: разговори са Јеврејима, Београд, 2002, стр. 378)

⁶⁷ Види Удружења по основу кривице: Удружени злочиначки подухват, Командна одговорност и развој међународног кривичног права, Алисон Данер (Allison Marston Danner - Associate Professor), Правна школа Универзитета Вандербилт (Vanderbilt University Law School) и Џени Мартинез (Jenny S. Martinez Assistant Professor), Правна школа Стенфорд (Stanford Law School), 2004, http://repositories.cdlib.org/berkeley_ilw/fall2004/3

заједничког плана и замисли може да буде проглаше кривим и за дела ван оквира те замисли, ако су таква дела "природна и предвидива последица спровођења тог заједничког циља." Жалбено веће између осталог није јасно одредило да ли се предвидивост, као елемент ове категоризације, процењује субјективно или објективно. Данас се концепт УЗП-а примењује само у Трибуналу у Хагу и америчком војном логору Гвантанамо у којем се киднаповани људи излажу тортури, док специјални судови за Камбоџу и Либан одбијају да примене трећу, најширу категорију УЗП-а.

59. Међутим, право лице НАТО пакта открива једна особа веома препознатљива у српском народу. Данас на челу „Групе мудрих личности“ која је званично тело НАТО-а, налази се Мадлен Олбрајт која је позната под надимком „бомбардерка“ из Рамбујеа где је учинила све што је могла да дође до агресије на СРЈ! Познати стручни часопис Савета за спољне односе „Foreign Affairs“ је у броју за септембар и октобар 1999. године пренео анализу Мајкла Манделбаума који је истакао како је Мадлен Олбрајт заговарала рат против Срба. Би Би Си је 13. марта 2000. године у специјалној емисији пренео вест да је НАТО агресија била „лични рат неких западних политичара против Србије“. Међу њима је по мржњи предњачила Олбрајтова. Она данас предводи „мудре личности“ НАТО пакта што је јасан показатељ политике Северноатлантског савеза.
60. Како смо истакли Флоренс Артман је истакла речи Џејми Шеја који је тврдио да су МКСЈ и НАТО једно. НАТО и САД утичу на рад МКСЈ и преко прозападне владе у Београду. Што су чињенице које председник МКСЈ мора стално да има у виду. Нарочито у обављању надзорне функције. САД и НАТО пакт данас утичу на рад републичке владе у Београду. Они су своје присуство остварили на целој територији Србије. Прозападне власти које су према наводима Карле дел Понте захтевале да МКСЈ подигне оптужницу против проф. др Војислава Шешеља како би на тај начин била елиминисана њихова најозбиљнија политичка

конкуренција, за узврат су целу земљу предали Сједињеним државама и НАТО пакту.

61. Тринаестог маја 2009. године одржана је Шеста седница првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије. Пред народним посланицима том приликом нашло се чак 59 предлога закона. Да би убрзали рад представници владајуће већине којом управља прозападна Демократска странка у оквиру једне тачке дневног реда груписали су 38 предлога закона. У тој групи предлога закона нашла су се и три споразума са САД припремљена за ратификацију којима се додатно ограничава суверенитет Републике Србије и на основу којих Србија постаје једна велика војна база Пентагона. Шта више, Војска САД путем ових уговора готово да добија оно што је ултимативно захтевала од Савезне Републике Југославије у Рамбујеу.⁶⁸ Ту је најпре Закона о потврђивању Споразума између Владе Србије и Црне Горе и Владе САД о сарадњи у области спречавања ширења оружја за масовно уништавање и унапређивању одбрамбених и војних односа, који је потписан у Београду још 5. априла 2006. године.⁶⁹ Овај Уговор чланом 7. ослобађа особље и војнике САД кривичне одговорности, или како се изричито наводи у овом члану и одговорности за „смрт или повреду било кога на територији Србије и Црне Горе.“ Чланом 10. Споразума предвиђено је да опрема, залихе, материјал и друга средства Владе САД и њених уговорних партнера (дакле и приватних војних компанија) који се увозе или извозе, уносе или износе неће бити предмет царине или било какве друге контроле српских власти. Дакле, Војска САД и приватне компаније која она ангажује по основу уговора могу слободно у Србију да унесе шта желе укључујући и различите врсте оружја, опасних материја и сл, без икакве провере. Чланом 11. наведеног Споразума даје се право САД да граде објекте на територији Србије у складу са прописима САД.

⁶⁸ О Рамбујеу види: Галоа Пјер - Мари, Страдање народа који је увек рекао „Не“!, Београд, ЕЦПД, 2001, стр. 205 и 206

⁶⁹ http://www.parlament.sr.gov.yu/content/cir/akta/akta_detalji.asp?Id=642&t=Z

62. Други документ који је достављен Народној скупштини, а којим се дефинишу права Војске САД у Србији је Закон о потврђивању споразума о снабдевању и узајамним услугама (УСА – СРБ 01) између министарства одбране Републике Србије и министарства одбране САД.⁷⁰ Потписан је у Београду 8. новембра 2006. године. Овим споразумом Србија се обавезује да пружа логистичку подршку САД. Тачније како се наводи у члану II „логистичку подршку, залихе и услуге“. За шта? Да ли за нови „Поход на Исток.“
63. Међутим, најпогубнији споразум по националне интересе Србије који се нашао на дневном реду седнице Народне скупштине Републике Србије одржане у мају свакако је „Споразум између Владе Републике Србије и Владе САД о заштити статуса и приступу и коришћењу војне инфраструктуре у Републици Србији“⁷¹ или тзв. СОФА споразум.⁷² Потписали су га Борис Тадић и Кондолиза Рајс у Вашингтону 7. септембра 2006. године. Оно што је веома интересантно на самом почетку је чињеница да је министарство одбране Републике Србије крило тај уговор од очију јавности чак годину дана. Министарство одбране Републике Србије, је тек након годину дана вођења спора извршило решење повереника за информације, и тај Уговор је постао доступан јавности. У његовој преамбули се наводи да се закључује као „жеља обе стране да унапреде одбрамбену сарадњу“ те да је та „сарадња заснована на потпуном поштовању суверенитета обе стране и циљева Повеље УН“. Међутим имајући у виду целокупан садржај споразума, ова тврдња се и те како доводи у питање. Како даље у преамбули стоји, споразум се закључује „имајућу у виду жељу обе стране да поделе одговорност за подршку оружаним снагама Сједињених држава које би могле да бораве у Републици Србији“ у вези са срадњом. Под оружаним снагама Сједињених држава се подразумева „ентитет кога чини особље САД и сва имовина, опрема и средства Оружаних снага САД који се налазе на

⁷⁰ http://www.parlament.sr.gov.yu/content/cir/akta/akta_detalji.asp?Id=616&t=Z

⁷¹ http://www.parlament.sr.gov.yu/content/cir/akta/akta_detalji.asp?Id=643&t=Z

⁷² SOFA: Status of Forces Agreement

територији Србији“, а који би могли „привремено да бораве на територији Републике Србије, у вези са активностима које произилазе из овог споразума“. Исто тако, на територији Србије могу да бораве и „правна и физичка лица под уговором са САД (компаније и фирме) и њихови запослени који нису држављани Србије“. Дакле, реч је о приватним војним компанијама и њиховом особљу ангажованом на основу уговора. „Србија ће омогућити Сједињеним државама приступ и коришћење оних објеката који би могли бити битни за спровођење Програма међудржавног партнерства и других активности о којима стране постигну сагласност, укључујући, између осталог, објекте везане за превоз, складиштење и обуку“ и то „без накнаде“, наводи се у члану 2. Уговора. У члану 4. се наводи да особље САД може да улази и да напушта територију Републике Србије (Вашингтон Косово и Метохију не третира као територију Србије) само са личним документима издатим од стране САД. Још једно понижење у низу понижења и безакоња за Србију се примењује у одредби члана 7. овог Уговора „Оружане снаге и особље Сједињених држава могу да увозе, извозе и користе у Републици Србији предмете за личну употребу, опрему, средства, материјал, технологију, обуку и услуге ради извршења овог споразума. Такав увоз, извоз и коришћење, биће изузети од поступка инспекције, дозвола, других ограничења, плаћања царина, пореза и других дажбина које се примењују у Републици Србији“. Статус недодирљивих за Американце произилази и из члану 7. тачка 2.: „Ваздухоплови, возила и пловила САД ће бити изузети од поступка инспекције“. Одредбе из тачке од 1. до 3. члана 8. споразума СОФА, даље дефинишу безакоње и одобравају гратис аранжмане Оружаним снагама САД. У овим одредбама се истиче да „Оружане снаге САД-а могу да закључе уговоре који се односе на испоруку материјала, средстава и опреме, као и пружање услуга (укључујући и изградњу) у Републици Србији без ограничења у погледу избора партнера, добављача и лица која обезбеђују робу или пружају услуге у складу са прописима САД“. Исто тако, сва правна и физичка лица под уговором са САД имаће исти третман

као и Оружане снаге САД у Србији. Врхунац понижења грађана Србије представља члан 9. споразума СОФА. У овој одредби стоји да „осим захтева за накнаду штете по уговору, стране ће се одрећи права да траже једна од друге било какву накнаду за штету, губитка или уништења имовине, повреду или смрт особља било које стране до којих је дошло током извршења њихових званичних дужности по уговору СОФА“. Овом одредбом Војска САД и приватне компаније које она ангажује добијају дозволу за убијање на територији Србије. Даље се наводи да „захтеве трећих страна за накнаду штете или губитка узрокованих од стране особља САД решаваће САД у складу са законима и прописима САД“. Што значи да се и овде укида надлежност Републике Србије, а уводи јурисдикција Вашингтона. Уговорне стране се обавезују да „неслагања неће решавати пред било каквим судовима, односно да се неће упућивати трећим странама на решавање“. Вашингтон је себе осигурао и за будућност тачком 2. члана 13. споразума СОФА и то на следећи начин: „У случају да обе стране у будућности постану потписнице сличних споразума који садрже одредбе које су у супротности са одредбама овог споразума, примењиваће се одредбе овог споразума“. Што значи да СОФА споразум постаје хијерархијски највиши споразум те врсте у Србији, и за будућност.

64. Владајућа прозападна већина у Србији ратификовала је наведене споразуме са САД иако се грађани Србије жестоко противе стратегији Вашингтона који системом војних база опкољава Руску Федерацију. Да иронија буде већа, ова права добијају САД које су учествовале у разбијању СФРЈ и које су предводиле бруталну агресију на СРЈ 1999. године, док се руски утицај у Србији на сваки начин сузбија од стране прозападних власти, иако Москва већ годинама пружа безрезервну подршку Београду у очувању територијалног интегритета земље. Поврх свега Русија тежи да реализује стратешки важан пројекат гасовода „Јужни ток“ са важном трасом кроз Србију, обезбеђујући на тај начин енергетску сигурност нашој држави и спречавајући њену даљу разградњу.

Анализирани споразуми са САД очигледно представљају тежак ударац за суверенитет Републике Србије, угрожавају безбедност грађана Србије, нарушавају животну важне односе Београда са Москвом и промовишу једну тоталитарну политику у Србији. Из свих тих разлога неопходно је да они што пре буду укинати. Прозападна влада је прихватила ове штетне уговоре са Војском САД, враћајући дуг Вашингтону који је преко МКСЈ елиминисао њиховог највећег политичког конкурента – проф. др Војислава Шешеља.

65. Међутим ови споразуми говоре и о утицају САД и НАТО у Србији. Њима се открива због чега су власти у Београду сервилне према МКСЈ чији рад према тврдњама Флоренс Артман усмеравају америчка и британска обавештајна служба. Ипак и други највиши документи које је прихватила Република Србија сведоче о позицијама САД и НАТО. Њима се додатно открива због чега Вашингтон и Северноатлантски пакт виде притворене Србе у МКСЈ као непријатеље и због чега спречавају њихов излазак на слободу. Они једноставно штите прозападну владу коју су бомбама довели на власт у Београду.
66. Пред долазак руског председника Дмитрија Медведева у Србију, владајућа гарнитура у Београду је пожурила да покаже своју приврженост Европској унији и НАТО пакту. Министар одбране Драган Шутановац, десна рука председника Бориса Тадића је 6. октобра 2009. године⁷³ у српској Скупштини представио два документа која Србију додатно приближавају НАТО пакту, а удаљавају од Русије и других слободних земаља. Ради се о Одлуци о усвајању стратегије националне безбедности и Одлуци о усвајању стратегије одбране. Најпре, ни у једном од ова два акта, нигде у тексту се не помиње војна неутралност Србије прокламована Резолуцијом српског Парламента.⁷⁴ Што значи да стратегије представљају отклон од наведене Резолуције. Републичка власт је искористила два важна документа да би дерогирала Резолуцију о заштити суверенитета. На

⁷³ Реч је о Првој седници другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије

⁷⁴ Резолуција Народне скупштине Републике Србије о заштити суверенитета, територијалног интегритета и уставног поретка Републике Србије од 26. децембра 2007. године.

први поглед Стратегија националне безбедности и Стратегија одбране остављају утисак да су нестручно написане, да су њихови делови контрадикторни и бесмислени, и на крају да се њима промовишу евроатлантске интеграције, ЕУ и НАТО Пакт. Детаљним читањем и анализом овај утисак постаје још снажнији. Ни један од ова два акта не даје одговор на суштинско питање о месту Србије у безбедној архитектури региона и континента. У Стратегији националне безбедности – хијерархијски вишем акту „стручњаци“ министарства одбране бркају два међусобно супротстављена концепта. Концепт људске безбедности и концепт суверених држава. Одмах на почетку аутори овог документа истичу: „Регионални и локални сукоби, етнички и верски екстремизам, тероризам, организовани криминал, пролиферација оружја за масовно уништење, илегалне миграције, климатске промене и све израженији дефицит енергетских ресурса угрожавају стабилност појединих земаља и читавих региона, а такође и глобалну безбедност.“⁷⁵ Побројани приоритети се управо истичу у концепту људске безбедности. У следећем пасусу говори се о светској економској кризи и економској безбедности која је такође важна ставка људске безбедности. У тачки која носи назив „Основа опредељења политике националне безбедности“ наводи се следеће: „Посебан значај посвећује се стварању услова за унапређење људске безбедности, која наглашава заштиту економске, еколошке, здравствене, политичке и сваке друге безбедности појединца и заједнице.“⁷⁶ Концепт људске безбедности нема за циљ заштиту државе, већ појединца. Њиме се оправдава и промовише „хуманитарна интервенција“. Његови приоритети су борба против међународног тероризма, пролиферације оружја за масовно уништење, климатских промена, пандемија, глади и различитих видова кршења људских права. Људска безбедност је нашла своје место у Програму УН за развој 1994.

⁷⁵ Одлука о усвајању стратегије националне безбедности, стр. 4.

⁷⁶ Исто, стр. 12.

године,⁷⁷ као и у Извештају Комисије за људску безбедност из 2003. године.⁷⁸ Генерални секретар УН Кофи Анан је говорећи о Руанди и Сребреници узео у заштиту право на „хуманитарну интервенцију“ при чему је критиковао стари концепт суверености држава.⁷⁹ Наравно, случај „Босна“ и случај „Косово“ као и улога НАТО пакта постали су камен темељац за ову нову доктрину.⁸⁰ Ипак, концепт људске безбедности није ништа ново јер представља разраду ставова Св. Августина и Томе Аквинског о праведним ратовима, али и Вудро Вилсона. Аутори Стратегије националне безбедности напомињу и следеће: „Свет се суочава са изазовима које намеће грубо кршење Повеље УН и општеприхваћених норми међународног права, а посебно мешање у унутрашње ствари суверених држава, као и концепција и пракса превентивног напада и војног интервенционизма.“⁸¹ Сада са концепта људске безбедности они прелазе на концепт суверених држава. Вестфалски мир који је потписан 24. октобра 1648. године између немачких кнежевина, Холандије, Француске и Шведске, озваничио је принцип суверених држава, једнакости међу њима, обавезности међудржавних уговора, и немешања у унутрашње ствари друге државе. Није ни чудо што је један од највећих критичара овог уговора на прослави 350 година од његовог потписивања био Хавијер Солана генерални секретар НАТО пакта. Само годину дана након тога Северноатлантски савез је извршио агресију на СРЈ. Суверенитет и територијални интегритет држава гарантује већи број најзначајнијих међународних уговора међу којима су Повеља Уједињених нација и Хелсиншки завршни акт из 1975. године. Дакле, Стратегија националне безбедности се позива на два концепта који искључују један други. Са једне контрадикторности се лако долази до друге. Писци наведеног документа истичу и следеће. „уважавајући интерес очувања сопственог територијалног интегритета и суверенитета, Република Србија

⁷⁷ Human Development Report, 1994.

⁷⁸ Human Security Now, 2003.

⁷⁹ 54. заседање Генералне скупштине ОУН, септембар 1999. године.

⁸⁰ Види: The Responsibility to Protect, ICISS, December 2001.

⁸¹ Одлука о усвајању стратегије националне безбедности, стр. 4

ће спољну и безбедносну политику у највећој мери усклађивати са позицијама и деловањем ЕУ у свим најважнијим питањима глобалног, европског и регионалног карактера.⁸² Прво, ЕУ отворено подрива територијалну целовитост Србије. На званичној интернет страници ЕУ може да се нађе карта Србије на којој су границе између Косова и Метохије и остатка Србије обележене као међудржавне.⁸³ Званичан документ из Брисела који се односи на Косово и Метохију објашњава „шта пут ка чланству у ЕУ значи за Косово“.⁸⁴ Овај папир носи ознаке Европске комисије, ЕУЛЕКС-а и „специјалног представника ЕУ за Косово“. Такође, демокришћанска странка Немачке упутила је јасну поруку Србима: „Ако Србија жели да постане чланица Европске уније, претходно мора да призна Косово.“⁸⁵ Брисел од Београда отворено захтева да зарад стицања кандидатуре успостави добросуседске односе са Косовом и Метохијом.⁸⁶

67. Друго, Европска унија није заокружен чинилац међународних односа. О њеној безбедности се старају САД и НАТО. У Европској стратегији безбедности између осталог наводи се и следеће: „Сједињене државе, су одиграле суштинску улогу у европским интеграцијама и европској безбедности, пре свега кроз НАТО“.⁸⁷ Пред сам крај овог акта његови аутори истичу: „Трансатлантски односи су незаменљиви. Делујући заједно Европска унија и Сједињене државе могу да буду значајна сила за добро у свету.“⁸⁸
68. У марту 2003. године НАТО и ЕУ су усвојили неколико докумената којима су запечатали своју стратешку сарадњу. Ови принципи су названи „Берлин плус“ јер су произашли из одлука донетих у Берлину још 1996.

⁸² Исто, стр. 12.

⁸³ http://europa.eu/abc/european_countries/others/serbia/index_en.htm

⁸⁴ Come to Europe, 13. Мау, 2008.

⁸⁵ Deutsche Welle, Немачка: Нова влада различито о Косову, 28.09.2009. године.

⁸⁶ Види: <http://www.vesti-online.com/Vesti/Srbija/137913/EU-Taci-je-nevin-dok-se-ne-dokaze-suprotno> ; http://www.rtv.rs/sr_lat/politika/mas:-dobrosusedski-odnosi-uslov-za-eu_219385.html ; и Политика, Филе: Добросуседски односи пре уласка у ЕУ, 16. октобар 2010. године.

⁸⁷ A Secure Europe in a Better World, European Security Strategy, Brussels, 12 December 2003., p. 1.

⁸⁸ Исто, стр. 13.

године у контексту сарадње НАТО – Западноевропска унија. Њихова суштина је став да обе организације имају на располагању „само један сет оружаних снага.“ Даље, ЕУ се обезбеђује приступ НАТО капацитетима планирања, унапред се обезбеђују ефективни и средства НАТО за операције предвођене ЕУ, даље се развија улога заменика врховног савезничког команданта за Европу „како би у потпуности и ефикасно преузео своје европске дужности“ итд. Дакле, европска безбедност и европске снаге безбедности су укључене у НАТО систем безбедности. Основни принципи су да се не дозволи дуплирање командне структуре и ефектива. Све ово значи да САД преко НАТО пакта контролишу безбедност у ЕУ. Ту за Србију нема места. У тачки 2. писци српске Стратегије националне безбедности примећују да: „Наслеђени проблеми из прошлости, историјске противречности, као и последице сукобљавања народа и држава на простору југоисточне Европе, а посебно на простору Балкана, у новијој историји и данас утичу на стање безбедности у региону.“⁸⁹ Овде се злочин против мира ни не помиње, а и како би када за њега пре свих одговорност носе САД, Немачка и Ватикан. Реч је о силама које Тадићева власт не сме да критикује. „Приступањем НАТО програму Партнерство за мир Република Србија потврђује своје дугорочно опредељење да пружа допринос заједничким демократским вредностима и учвршћивању регионалне и глобалне безбедности“ сматрају аутори српске стратегије безбедности.⁹⁰ Овај део је трагикомичан па га није потребно коментарисати. НАТО пакт и ЕУ, као и „стратешко партнерство“ са њима помиње се на више места. Говорећи о Русији у тачки која носи назив „елементи политике националне безбедности“ писци Стратегије националне безбедности веровали или не хвале ЕУ! „Историјске блиске и свеобухватне везе Републике Србије са Руском Федерацијом по питањима од ширег националног интереса ојачане су стратешким партнерством у домену енергетике. Република Србија ће

⁸⁹ Одлука о усвајању стратегије националне безбедности, стр. 7.

⁹⁰ Исто, стр. 12.

наставити процес јачања билатералних односа, посебно у контексту придруживања ЕУ и јачања своје регионалне позиције, што би створило оквир за нову димензију посебног односа између Републике Србије и Руске Федерације.⁹¹ Дакле, Русија је за владу предвођену Демократском странком важна само за енергетику и придруживање ЕУ. Барем морамо да им честитамо на искрености.

69. Али шта Тадићев првак у министарству одбране и љубитељ МКСЈ Драган Шутановац мисли о САД? „Република Србија је опредељена да обнови традицију добрих односа са САД, дугу више од једног века, током које су обе државе у више наврата заједно стајале у одбрани општих вредности. Упркос разликама израженим кроз одлуку САД да признају једнострано проглашену независност Косова, Република Србија је спремна да унапређује односе са САД, у интересу консолидације демократије, стабилности и просперитета на Западном Балкану.“⁹² Најпре истакнимо чињеницу да представници Владе Србије овде употребљавају назив за јужну српску покрајину „Косово“ који није у складу са Уставом Србије, већ се поклапа са терминологијом Вашингтона и Брисела. Прави назив је Косово и Метохија. Даље, више него јасно је да овакве формулације представљају додворавање САД.
70. У Стратегији националне безбедности, као и у Стратегији одбране нигде се не помињу организације као што су БРИК, Организација за колективну безбедност и сарадњу (ОДКБ), или Шангајска организација за сарадњу, што је за сваку осуду. Нигде се не говори о новом концепту европске безбедности који предлаже Русија⁹³ иако би он био велика шанса за Србију да уз помоћ својих искрених пријатеља спроведе Резолуцију СБ 1244 до краја и поврати своју државност на Косову и Метохији.
71. Нове стратегије Србије не увиђају чињеницу да је униполарни свет престао да постоји и да је на сцени ново - мултиполарно доба. Русија и друге земље које су допринеле његовом стварању, али и мала Србија која

⁹¹ Исто, стр. 15.

⁹² Исто.

⁹³ <http://eng.kremlin.ru/news/275>

се дугих десет година супротстављала америчком хегемонизму заустављајући га на Балкану, више су урадиле за демократију у свету него САД и ЕУ у другој половини XX века. Те слободне земље су дале прилику људима да бирају, а слобода избора је основно демократско право. На жалост, са оваквим стратешким документима, за сада Србија остаје роб униполарног евроатлантског света - САД и ЕУ, у чији затвор је доспела 2000. године. Ипак, питање је времена када ће уз помоћ својих историјских савезника међу којима је прва Русија, поново постати слободна. И ова документа сведоче о томе да прозападна власт у Београду враћа услуге својим газдама у Вашингтону и Бриселу који су преко МКСЈ одвели проф. др Војислава Шешеља у Хаг.

72. Због невоља које је Северноатлантски савез изазвао широм света а поготово на Балкану разумљиве су изјаве руских званичника везане за приближавање Србије НАТО-у. Председник Комитета за међународне односе руске Думе Константин Косачов изјавио је да не верује да српски народ жели у НАТО.⁹⁴ Он је упозорио да би приближавање Београда Северноатлантском савезу покварио односе Србије са Русијом. Исту поруку је послао и Дмитриј Рогозин стални представник Русије при НАТО-у. „Ако Србија истраје на жељи да уђе у НАТО, мораће да се одрекне Косова, након чега ће и Русија бити приморана да преиспита свој став према Косову, јер не можемо бити већи Срби од Срба“, истакао је Рогозин у изјави за „Блиц“.⁹⁵ Почетком фебруара председник Руске Федерације Дмитриј Медведев је одобрио нову војну доктрину. У њој се као највећа опасност по Москву наводи ширење НАТО пакта. САД системом војних база опкољавају Русију. На тај начин Американци преко НАТО-а припремају терен за нове ратове и коначни обрачун са својим највећим конкурентом – Русијом.
73. Иако САД преко МКСЈ покушавају да прикажу Србе као злочинце и спроведу ревизију историје истина је на страни српског народа. Срби

⁹⁴ Радио Телевизија Војводине, 13. јануар 2010. године.

⁹⁵ „Блиц“, 06. фебруар 2010. године.

никад нису ратовали против Руса. У Другом светском рату под нацистичком чизмом Милан Недић је одбио да пошаље војнике на Источни фронт, док су патријарх Гаврило (Дожић) и владика Николај (Велимировић) и поред притисака Немаца и Димитрија Љотића одбили да осуде представнике Руске православне цркве који су у својим молитвама и на Литургији помињали „Црвену армију“. У исто време два покрета отпора водила су тешку герилску борбу против нациста. И у тим најтежим тренуцима Срби нису дигли руку на своју руску браћу. Зар то треба да ураде у XXI веку приступајући НАТО пакту? У том случају Срби више не би били Срби, а Србија би постала бела мрља – празнина на карти света. Ипак и након двадесет година тортуре, уцена, притисака и медијског испирања мозга од стране Запада српски народ гледа са љубављу према Москви око које се уздиже непобедиви „Златни прстен“ и чека дан када ће се српске и руске заставе сједињене виорити Косовом и Метохијом.

74. Као што се види у горе наведеној анализи САД, Велика Британија, Француска и НАТО третирају Србе као непријатеље. У самој Србији они активно раде на томе да Србима одузму Косово и Метохију иако је оно по Резолуцији 1244 део српске државе. У оквиру МКСЈ они настоје да припишу одговорност Србима за сва зла која су се десила у бившој Југославији али и на Балкану и то кроз историју. Управо из тог разлога и са тим мотивом делују агенти ових западних сила. Међу притвореним Србима у МКСЈ њихов највећи противник је свакако проф. др Војслав Шешељ. Његову одбрану која до данас није плаћена, угрожавају представници секретаријата најновијим претњама о забрани привилеговане комуникације. Председник МКСЈ уколико поштује прописе Трибунала не сме да дозволи овакве поступке секретаријату.
75. Када је у питању забрана комуникације битно је подсетити да ово није први случај да др Шешељу прете забраном привилегованог комуницирања. Привилегована комуникација са правним саветницима је први пут обављена 21. децембра 2006. године, односно после скоро пуних четири године притвора. Од децембра 2003. године до средине јула 2004.

године проф. др Војиславу Шешељу је била забрањена било каква комуникација са лицима изван Притворске јединице, а у другој половини 2006. године забрана је трајала више од 2 месеца. Од 29. септембра 2008. године је такође забрањена привилегована комуникација проф. др Војиславу Шешељу са правним саветницима и то како телефонска, тако и привилегована посета у Притворској јединици. Током посете правних саветника у децембру 2008. године разговори и комуникација су остварени у посебној просторији са видео и аудио надзором. Забране се односе на главног правног саветника Зорана Красића, а 2011. године је проширена и на друге. За девет година притвора проф. др Војислав Шешељ је једном у 2004. години тражио да га пусте на слободу до почетка суђења. Тај захтев је одбијен. Ваљда не треба подсећати да проф. др Војиславу Шешељу није било омогућено ни да присуствује сахрани мајке.

76. Тек на крају четврте године притвора проф. др Војислав Шешељ је добио прилику да прими у посту своје правне саветнике, а још увек секретар Трибунала није извршио одлуку Претресног већа о финансирању одбране проф. др Војислава Шешеља. Током јула 2006. године, Јадранка Шешељ није могла да види свог супруга и да оде у посету, јер је била у обавези да претходно потпише додатну изјаву за посетиоце МКСЈ да никоме неће причати у каквом је здравственом стању њен супруг. Ово су све изузеци који се примењују само према Војиславу Шешељу и ни према једном другом притворенику у МКСЈ. Невероватно звучи податак да је др Шешељу административни орган – секретар Трибунала у Хагу забранио привилеговану комуникацију са његовим правним саветницима. Наиме, према верзији Правилника МКСЈ на енглеском језику секретар може притворенику да забрани привилеговану комуникацију, док по француској верзији истог тог Правилника таква могућност не постоји.
77. У свом Допису Џејми Кмпбел се позива олако на Правило 65Б Правилника о Притвору. Међутим она потпуно игнорише Правилник о надзору посета и комуникација са притвореницима, којег је барем кад су комуникације у питању правилније применити. У члану 20. овог

Правилника се наводи: „Секретар може наложити да телефонски разговори буду снимани или надзирани:

(А) како би се обезбедило да притвореник не покуша да:

(i) договори бекство;

(ii) утиче на неког сведока или га застрашује;

(iii) омета спровођење правде; или,

(iv) на други начин ремети одржавање безбедности и реда у Притворској јединици;

(Б) у случају издавања налога судије или већа за необелодањивање на основу Правилника о поступку и доказима;

Међутим у члану 21. се прецизира: (А) Уколико наступи једна од ситуација наведених у правилу 20, секретар Суда може наложити да се сви телефонски позиви које прима или упућује притвореник, **осим разговора с адвокатом и дипломатским представницима**, снимају или надзиру у временском периоду који не прелази тридесет дана. (Б) О продужењу временског периода, који не може да премаши тридесет дана, мора бити обавијештен председник. (Ц) Притвореник и његов адвокат ће бити обавештени о одлуци секретара Суда у року од двадесет и четири сата.

78. Логичније и правилније је да се примене прописи који се директно и конкретно односе на комуникацију оптуженог са браниоцем тј. правним саветником, од оних који су садржани у акту који је општијег карактера. Иако се проф. др Војислав Шешељ брани сам и нема браниоца јасно је из односа секретаријата који прогања његове правне саветнике, да ове норме могу да се примене у случају др Шешеља. Очигледно је да наведени прописи гарантују привилеговану комуникацију оптуженом чак и у случају када постоји сумња да је наступила нека од ситуација из члана 20 Правилник о надзору посета и комуникација са притвореницима.
79. И бројни међународни стандарди гарантују право проф. др Војислава Шешеља на привилеговану комуникацију. Иако право оптуженог да комуницира са својим браниоцем није изричито гарантовано чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: Европска конвенција), Европска комисија је заузела став да

право може бити изведено, будући да је право оптуженог на комуникацију са својим браниоцем основни део припреме његове или њене одбране.⁹⁶

80. Исто тако, Право оптуженог за кривично дело на одговарајуће време и могућности за припрему одбране односи се и на омогућавање оптуженоме да комуницира у поверењу са браниоцем. Што потврђују: Принцип 8 Основних принципа о улози адвоката, принцип 18(2) Скупа принципа, правило 93 Стандардних минималних правила, правило 93 Европских затворских правила, члан 14(3) (б) ICCPR-а⁹⁷, чланови 8(2) (ц) и 8(2) (д) Америчке конвенције, параграф 2(Е) (1) Резолуције Афричке комисије, члан 21(4) (б) Статута МКСЈ, члан 20(4) (б) Статута МКТР, члан 67(1) (б) ICC статута.⁹⁸
81. Узевши у обзир све горе наведено, још једном напомињемо да проф. др Војислав Шешел никад није злоупотребио привилеговану комуникацију. Пред добровољни одлазак у МКСЈ он је задужио одређена лица да воде рачуна о његовој интернет страници, постављају текстове и књиге на њу и обављају сличне послове. Такође он је дао задужења одређеним лицима да се баве издавањем његових књига. Правни саветници своје поднеске који нису поверљиви достављају служби интернет странице др Шешелја, која их потом архивира или објављује.

ТРАЖЕНО ПРАВНО СРЕДСТВО

82. Проф. др Војислав Шешел тражи од председника МКСЈ да у складу са својим надлежностима, будући да има контролну функцију над радом секретаријата, у складу са Статутом и другим прописима МКСЈ, спречи укидање привилеговане комуникације др Шешелју и нарушавање његовог

⁹⁶ Види: Krocher и Moller против Швајцарске, (8463/78), 9. јул 1981

⁹⁷ Међународни пакт о грађанским и политичким правима.

⁹⁸ Види и: Општи коментар 13, пар. 9 Комитета за људска права.

права на одбрану од стране секретаријата МКСЈ, као и да осигура његово право на правично суђење.

„Број речи: 15000„

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадио члан Стручног тима Борис Алексић)